

LÊ VĂN TRƯƠNG

**N
H
Ữ
N
G**

MÃNH TÌNH

TIỂU THUYẾT

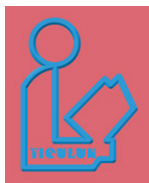
**NHÀ IN MẠI LINH
XUẤT BẢN**

Phan

những mảnh tình

Lê Văn Trương

những mảnh tình

Lê Văn Trương

Bìa: *M. C. P*

Nguồn: *Gallica.bnf.fr*

những mảnh tình

LÊ VĂN TRƯỞNG

MAI LINH
xuất bản - 1940

MẤY LỜI NÓI ĐẦU

Quyển này không phải là con đẻ của tưởng tượng. Tôi chép đúng lại những sự thực... trong những cuộc tình duyên mà bè bạn và những người quen biết tôi đã sống và đã kể lại cho tôi nghe.

Tôi cần phải giấu tên những người chủ động, vì lẽ gì các bạn đã rõ.

Tôi chỉ dùng những mẫu đời sống của họ để làm tài liệu chứ không có cái đã tâm dụng chạm đến đời tư ai.

Vậy tôi cần thưa trước để các bạn biết : nếu có ai thấy trên những trang này những di tích của đời mình cũng xin coi là những con cờ... trên mặt bàn cờ thôi.

Bàn cờ ái tình bấy rồi lại xóa, rồi khi tàn cuộc mà cờ nào chẳng tàn, những con cờ lại rơi vào túi cờ.... Ái tình muôn một để lại trên mỗi chúng ta cái dư vị tro tàn những mảnh tình rời rạc. Chúng ta khóc than, chúng ta thương tiếc, nhưng khóc than, thương tiếc thì rơi rụng nó cũng đã rơi rụng.

Cái khổ cái yêu là thế thế !

Nỡ hoài nước mắt khóc sinh ly

Đổi thay ai chẳng chung vòng lụy

Nông nổi với đây nói nữa chi ?

Nhà Thi sĩ Tchya nhủ chúng và đừng

nói đến nữa. Nhưng riêng tôi tự nghĩ nhắc lại những cái đã qua phải chăng sống lại một ít chút những cái đã chết.

Vì thế quyển này ra đời.

LÊ VĂN TRƯỜNG

I

Trót vì tay đã. . .

Một con dao bầu nhọn hoắt và sáng loáng để cạnh một con lợn, trong một chuồng lợn.

Một kẻ nông nổi liền bảo ngay :

– Rồi con dao sẽ đâm chết con lợn.

Có thể lắm, có thể lắm lắm. Nhưng biết đâu một ngày kia con dao bầu nhọn hoắt và sáng loáng chưa đâm chết con lợn mà rồi đã bị phân lợn, nước dãi lợn

làm cho cùn dĩ. Rồi thì đến nát thành phân để cho con lợn ngạo nghễ nằm lên.

Con dao bầu sở dĩ giết con lợn là nhờ ở tay anh đồ tể. Mà anh đồ tể sở dĩ giết được con lợn cũng vì nhiều nguyên nhân khác. Mà những nguyên nhân khác ấy sở dĩ có cũng vì nhiều nguyên nhân khác nữa.

Nếu cứ thế mà lý luận mãi thì chúng tôi thật đã chạy quanh một cái vòng luẩn quẩn.

Các ngài đã hiểu tôi muốn nói gì.

Bây giờ tôi xin thuật lại một cuộc tình duyên.... Rồi tùy các ngài muốn cho ai là con lợn ai là con dao bầu, ai là anh đồ tể.

Nàng là nữ sinh viên một trường tư ở Hanoi. Đặt một cái tên cho dễ nhớ : Thúy Lan chẳng hạn. Còn chàng thì là một công tử con nhà giàu, đã có vợ và đã có con. Cũng một cái tên cho dễ gọi : Địch.

Kể lại cuộc tình duyên này, cần phải cho các ngài nhìn thấy xu hướng của xã hội lúc bấy giờ.

Lúc bấy giờ, đàn bà con gái xu hướng về ăn mặc và chợ phiên. Mà đàn ông thì thể thao và nhảy đầm. Cả hai chỉ đắm đuối vào những thú vui vật chất và chỉ mới tiêm nhiễm được có cái văn minh bề ngoài.

Năm ấy, nàng mới mười tám tuổi, học năm thứ hai. Tuy là đi học và thường

năng lên lớp, nhưng lạ gì sự lên lớp ở trường tư : cứ hết năm là cho lên, chứ nào có ai xét xem học hành có tấn tới và có thể theo được lớp trên hay không.

Nói rằng nàng đẹp lắm thì cũng quá. Nhưng nàng biết ăn mặc và khéo trang điểm ; khổ người lại thon, mặt trái soan, nên cũng trông được. Vì thế bọn công tử học trò vây bọc nàng dữ lắm. Họ trêu ghẹo nàng thì nàng cũng trêu ghẹo giả. Cái mồm nàng bẻm lắm. Và nàng lại rất ưa tự do. Vì thế, nàng tự do tiếp bè bạn vừa giai vừa gái ở nhà. Nàng lại còn tự phụ nhà nàng là một “sa lông” là khác.

Trong cái “sa lông” của nàng, chỉ mới ra vào những hạng trai học choai choai, tuy họ nói nhiều, cười nhiều, bàn nhiều truyện rất táo bạo, và đã nói luôn luôn đến ái tình, nhưng họ chưa đến cái tuổi

nguy hiểm cho chữ trinh của những cô gái mười tám.

Mầm ái tình tuy đã có hình ở trong tim gan nhưng nó phát hiện ra ngoài bằng những câu truyện tình tứ đầu lười.

Cũng đã có lắm cậu mê nàng nhưng thường những sự tấn công không liên hồi kế tiếp, cho nên nàng vẫn chưa ngã. Nàng thấy khoai khoai thì cho là trò đùa, một trò đùa.... nó đưa đến con đường dốc.

✱

Cái trò đùa mà Thúy Lan cho là thú vị ấy biến tính đi khi chàng đến.

Địch có một người em cũng học một trường với Thúy Lan. Y cũng đã nhiều

phen đến góp truyện ở sa-lông nàng.
Một hôm cậu em bảo Định :

– Có một nàng kẻo lắm, tân thời và tự do nói truyện giỏi, nhưng y coi chúng em còn trẻ con, nên chẳng nước gì, anh đến thì may ra ăn câu.

– Thế thì mày đưa tao đến.

Ấy thế là nhờ cậu em giới thiệu, chàng đến với một chiếc ô-tô lịch sự, với một bộ quần áo có vẻ thể thao lắm.

Nàng trông thấy chàng, ghét người ngay, nhưng liền bị lác mắt bởi bộ quần áo và chiếc xe ô-tô hòm.

Nàng ghét người vì người chàng thì đáng ghét lắm. Đen, đen cháy, răng lại hơi vầu. Toàn thể chẳng có cái gì đáng để cho một thiếu nữ mơ mộng chú ý ngoài cái sức mạnh mà người ta thấy phát lộ ra

một cách rõ rệt ở sự đi đứng.

Chàng lại ít học, đầu rỗng và vô duyên, nên những câu truyện của chàng nói thật là nhạt phèo. Chỉ được cái sẵn tiền và chiếc ô-tô kéo lại.

Người ta có thể ghét người nhưng người ta vẫn thích đi ô-tô, vừa nhanh, vừa êm. Nếu chiếc ô-tô ấy lại đưa đến những chỗ vui chơi như quần ngựa, chợ phiên, nhà Gô-đa và rạp xi-nê thì những cô gái bé đang nao nức vui chơi càng thích lắm.

Từ ngày quen biết, ngày nào chàng cũng đánh ô-tô đến đón nàng đi học và khi ra thì lại đón về.

Rồi chủ nhật lại đến đón đi xem ciné hay quần ngựa với vài người bạn vừa giai, vừa gái.

Bọn chị em thấy nàng thế, chế diễu thì nàng liền giả nhời:

– Chẳng qua tao coi nó như thằng mọi của tao chứ người với ngợm như thế, ai tiêu được.

Quả tình lúc ấy Định là thằng mọi của Thúy Lan. Dễ bảo lắm. Hoành hộc gì cũng mặc kệ. Chỉ cười, Thúy Lan hơi ngỏ ý thích một thứ gì là Định đã mua đem đến biếu ngay. Chàng còn phải lạy lục mãi, Thúy Lan mới chịu nhận cho.

Chàng chiều Thúy Lan hết chỗ nói. Chẳng bao giờ tán tỉnh, chỉ ngỏ lời cầu mong làm một người bạn trung thành và dễ bảo như thế thôi.

Chàng không bao giờ dám tán tỉnh là vì chàng biết thân lắm. Chung quanh mình Thúy Lan, có biết bao nhiêu là thiếu niên trẻ đẹp sẵn sàng hiến tim. Nếu chàng tán tỉnh thì chỉ một sự so sánh về hình thức bề ngoài ấy cũng đủ làm cho Thúy Lan tẩy chàng ngay. Huống chi chàng lại có vợ, lại có con.

Một người như Thúy Lan đời nào chịu lấy lẽ. Mà lấy lẽ ai? Một người vừa vô tài, vừa xấu.

Địch tạm nhận là một người bạn trung thành và dễ sai để chờ cơ hội.

Thúy Lan có bao nhiêu bạn gái, Địch cũng cố chiều và cố lấy lòng cho kỳ hết. Địch lại mua biếu Thúy Lan những thứ rất đẹp và rất đắt tiền mà cảnh ngộ gia đình nghèo của nàng không thể cung ứng cho nàng.

Địch chẳng những cố lấy lòng các bạn của Thúy Lan, còn lấy lòng cả bà mẹ nàng nữa. Bà cụ hay đi lễ. Thôi thì bất cứ chùa đền nào xa đến đâu, Địch cũng đánh xe ô-tô đưa cụ đi. Và đối với mọi người trong nhà chàng đều giữ một thái độ rộng rãi và tươi cười.

Hồi ấy, phong trào nhảy đầm mới bắt đầu bành trướng. Địch vội vàng thuê một căn nhà, đặt kèn hát rồi mời Thúy Lan lại học nhảy.

Sự ôm ấp trong khi nhảy đầm đã làm cho Thúy Lan dần dần không ngượng nghịu khi gần Địch.

Dần dần, hai người đã cốt nhả, cấu véo nhau trong khi đùa nghịch

Học nhảy đầm giỏi rồi, Địch liền đưa Thúy Lan đi các bar. Nhưng lần nào Thúy

Lan cũng buộc chàng phải rủ vài người bạn giai, bạn gái nữa cùng đi, cũng như khi đi ô-tô, nàng không bao giờ chịu đi một mình với Dịch cả. Vì không bao giờ, nàng có thể chịu đưa cái ý nghĩ để cho người ta lầm tưởng mình nhân tình với Dịch.

Sắp lên năm thứ ba thì Thúy Lan bỏ học. Đã quen mùi vui chơi như thế, còn bụng dạ nào mà học nữa.

Trước Thúy Lan còn dư lòng tự ái không bao giờ chịu vay tiền của Dịch, nhưng sau vì chơi bời nên cần tiền; nhà lại không có, nên nàng buộc lòng phải hỏi vay. Dịch đem đến cho vay ngay.

– Đã là chỗ bạn chí thân, lúc nào cô cần tiền cứ bảo tôi, nói chi sự vay mượn cho khách tình.

Chẳng những Thúy Lan vay, bà mẹ của Thúy Lan cũng vay nữa.

Rồi thì từ đấy ai cần tiền cứ hỏi là Địch đưa chú cũng chẳng tính là bao nhiêu.

Sự ăn tiêu xa hoa và tính rộng rãi của Địch một hôm làm chớm nẩy lên ở trong đầu Thúy Lan một tư tưởng:

– Giá lấy được một người chồng giàu có và hào phóng như thế thì tha hồ ăn tiêu chơi bời,

Nàng thấy đời một người vợ nay ô-tô, mai chợ phiên, suốt ngày rong chơi và ăn mặc sang trọng nó cũng hay hay. Rồi bỗng nàng nhìn Địch không thấy xấu và vô duyên như trước nữa

Biết rằng Địch mê mình vì sắc đẹp, nàng tự nhủ giá mình lấy Địch thì suốt

đời nàng có thể sai bảo Địch như một
thằng mọi.

✱

Địch chờ khi Thúy Lan đã quen vui
chơi không thể bỏ được nữa và đã chịu
hàm ân mình thật nhiều không thể cự
tuyệt với mình một cách tàn nhẫn nữa
mới ngỏ lời.

Hôm ấy là một hôm mùa nực. Sau
khi đi nhảy ở Bar Hàng Bông và sau khi
đã đưa các bè bạn của Thúy Lan ai về nhà
ấy rồi, Địch mới bảo Thúy Lan:

– Hôm nay giờ nóng lắm. Hay chúng
ta hãy đi chơi một vòng Hồ Tây cho mát
rồi hãy về ngủ.

Thấy chỉ còn một mình ở trên xe với
Địch, Thúy Lan giã nảy:

– Thế lúc này sao không rủ cả các chị ấy cùng đi, tôi chịu thôi.

– Sáu tháng giờ biết nhau mà không làm được cho cô tin tôi thì đáng buồn thật.

Thấy mặt Định dẫu dẫu, Thúy Lan vội nói:

– Ừ thế thì đi cũng được.

Sau khi đi Hồ Tây một vòng, Định liền hãm xe cho đỗ ở con đường Cổ Ngư.

– Ô hay, đỗ ở đây làm gì? Không về nhà để ngủ ư, khuya rồi !

– Tôi cần thưa với cô một truyện.

– Truyện gì thì mai hẵng hay!

– Truyện này không thể để mai được. Nếu cô không bằng lòng nghe thì tôi chỉ

còn một cách mở máy cho xe chạy xuống hồ.

Địch vờ quay lại Thúy Lan bất giác kêu rú lên. Địch liền nắm tay :

– Cô cũng thừa hiểu rằng tôi yêu cô lắm, yêu cô đã lâu.

Thúy Lan rụt tay lại :

– Ô kìa, ông đã có vợ con rồi sao ông lại nói thế.

– Tôi sắp bỏ vợ.

– Tôi không muốn vì tôi mà ông lại thế. Thôi ông cho xe về đi

Địch cứ tiến sát lại gần.

– Thế cô không yêu tôi ư ? Thế cô đành để tôi chết ư?

Rồi Định kể những lạc thú, những chiều chuộng một khi đã lấy được nàng. Những câu nói ấy làm cho Thúy Lan hơi cảm động.

– Tôi đã nhất quyết bỏ vợ, vì tôi đã biết cô không thể lấy lẽ, vì tôi không thể đi san sẻ tình yêu cho một người khác ngoài cô ra.

Định ôm lấy Thúy Lan toan hôn thì nàng vội du chàng ra :

– Ô hay ! Trẻ con.

Định biết nếu vội vàng thì hỏng việc, nên lùi lại ngồi vào cầm lái.

– Cô nên nhớ rằng một khi cô lấy tôi thì tôi sẽ làm cho cô hoàn toàn sung sướng bằng cách chiều cô đủ mọi lẽ.

– Tôi cũng biết thế, nhưng...

– Nhưng còn vợ tôi chứ gì. Thì tôi đã bảo rằng tôi đã nhất định bỏ nó. Với một con nhà quê mà thầy mẹ tôi lấy cho tôi lúc còn bé, làm sao có thể có ái tình, gia dĩ lấy nhau ở nhà quê không có cưới xin gì muốn bỏ lúc nào thì bỏ.

– Thôi đi về đi ông. Để tôi...

– Tôi mong cô nghĩ chín, cô đừng nên từ chối cái hạnh phúc mà tôi đem lại cho cô.

Nói xong, Định cho xe chạy.

Về trước cửa nhà Thúy Lan, lúc bắt tay, Định cầm bàn tay ấy đưa lên môi hôn. Thúy Lan tuy có chống cự, nhưng không chống cự một cách quyết liệt như trước nữa.

Thúy Lan ngã trong một cuộc đi chơi Đồ Sơn. Định rủ một cặp nhân tình cùng đi với mình. Họ suốt ngày thủ thỉ những chuyện tình ái, thành ra suốt ngày họ để một mình Định với Thúy Lan.

Định dùng những cơ hội ấy để làm lay động lòng nàng.

Gió bẽ đem đến cho người ta những nguồn sống mãnh liệt, cảnh sóng lam cát trắng rất hữu tình. Vả lại trong người một cô thiếu nữ mười chín đã nổi lên nhiều tiếng gọi về tình dục lại luôn luôn được nhìn thấy những hoan lạc ái ân bày ra trước mắt bởi đôi nhân tình, một buổi chiều Thúy Lan để cho Định hôn môi.

Chiếm được môi người đàn bà rồi thì một ngày kia có thể chiếm được tất cả.

Phương chỉ người đàn bà ấy cũng thèm thuồng khao khát nhục dục đã quen và không thể bỏ được những thú chơi bởi, xài phí mà chỉ có mình mới mang lại được cho họ.

Một là không bước lên cái dốc trơn.
Đã bước vào phải lăn.

Địch được thỏa mãn trong một cuộc đi chơi Tam Đảo. Cặp tình nhân để cho bè bạn về trước ở lại với nhau tám ngày.

Mẹ Thúy Lan thấy hai người về buồn lắm. Cụ mắng con gái thậm tệ và muốn cự tuyệt không cho Địch đến nhà nữa.

Nhưng lúc ấy là lúc mà Địch cũng không cần đến nhà nữa, chính Thúy Lan lại cần phải đến tìm Địch ở garçonnière.
[nhà nghỉ]

Họ yêu nhau say sưa trong ba tháng.

Những tháng ấy ngày nào Thúy Lan cũng dục Địch bỏ vợ cho dứt khoát và mau mau cho người đến hỏi mình. Nhưng Địch kiếm hết cơ này đến cơ khác để hoãn binh. Thúy Lan mỗi ngày lại thấy cần đến Địch hơn trước.

Thúy Lan cần đến Địch, thì Địch lại thấy hình như không cần đến Thúy Lan nữa.

Chỉ khao khát về xác thịt, chàng đã được thỏa mãn, chàng còn muốn gì hơn nữa.

*

Dan díu bốn tháng, Thúy Lan có mang. Bà mẹ cũng đành thúc thủ phải để cho Địch ra vào tự do ở nhà.

Lúc ấy, Định mới nói trắng ngay ra rằng mình muốn bỏ vợ, nhưng bố mẹ nhất định ngăn cản. Hai cụ dọa nếu bỏ vợ thì hai cụ không cho một chút gì. Chàng không thể sống với hai bàn tay trắng.

Lúc đầu, Thúy Lan còn khóc lóc, nguyên rủa, nhưng sau nàng cũng phải ép mình chịu cái cảnh nó đã dĩ nhiên.

Từ đấy, Định thừa đến và cũng không sốt sắng chiều chuộng Thúy Lan nữa. Mỗi tháng chàng cho vài chục bạc rồi đi tìm các cuộc vui khác.

Lúc bùng mả mới biết rằng mình dại thì đã đến cái bước không có thể lùi. Nàng đành phải uống cho tới cạn cái cốc rượu mà trước kia nàng tưởng là ngọt.

Chửa được ba tháng thì sẩy. Sẩy vì nàng buồn giận lo nghĩ quá.

Địch đã thừa đến lắm, sau khi Thúy Lan sẩy lại càng thừa đến hơn.

Nhiều khi Thúy Lan phải đi tìm Địch để mời Địch đến.

Hai tháng sau bỗng một hôm vợ cả của Địch đến nhà mẹ Thúy Lan chửi bới âm ỹ. Hai mẹ con không dám thò đầu ra, chỉ ôm nhau khóc.

Nếu có thể bỏ mà không bị lương tâm cắn rứt Địch đã bỏ rồi.

Nhưng phá hủy đời một người con gái rồi bỏ đó, nào có phải là dễ dàng như ta bỏ một cái áo.

Lòng người có nhiều chỗ tị hiềm mà một người dù khốn nạn đến đâu cũng không thể vượt quá.

Gần Thúy Lan, Địch đã không còn thấy thủ nữa, nhưng lâu lâu vẫn phải miễn cưỡng đến.

Trái lại, những khi Địch đến thì Thúy Lan lại sung sướng bội phần. Nàng coi đó là một đặc ân.

Vì không vui, không thích, nên Địch đâm gắt, Thúy Lan cứ phải chiều.

Nàng lại đâm ghen. Mỗi khi biết Địch đi chơi đâu, nàng đến bắt. Địch cũng có thể diện cần phải bênh vực. Ấy thế là hai người cãi nhau. Nhưng rút cục, Địch vẫn phải về, mà nếu không về thì bè bạn cũng bắt phải về.

Thúy Lan mỗi ngày một xấu. Nàng xấu vì bị say, xấu vì buồn rầu, xấu vì nàng đã chán đời không còn thiết trang điểm kê gót như trước nữa.

Thấy Thúy Lan xấu, Định đã không thích, không yêu, lại bị nàng ghen tuông làm mất thể diện, đâm ghét, chàng nhiều khi hàng tháng không thèm xuống nhà Thúy Lan nữa. Thúy Lan buộc lòng phải đi tìm và xin lỗi.

Trong lòng chàng, nếu có còn chỉ còn một chút lòng thương mà thôi. Thúy Lan vì cuộc tình duyên ấy mà mắc chứng đau tim.

Cuộc tình duyên ấy kéo dài như thế trong ba năm. Lúc tác giả viết chuyện này thì nó vẫn chưa kết liễu ra sao.

Một tháng vài lần, Định đến nhà Thúy Lan. Việc đời đã làm cho nàng phải nhẫn nhục mà nhận lấy địa vị một gái bao.

Bây giờ nàng xấu lắm. Thường ngày chàng đối xử với nàng nhiều cái phũ phàng, nàng vẫn phải cắn răng chịu.

Cái tâm lý của Địch lúc này rất dễ hiểu mà cái tâm lý của Thúy Lan cũng rất dễ hiểu.

Hằng nghe một cuộc nói chuyện của Địch với một người bạn thân :

– Tao nghe nói Thúy Lan của mày đau tim, đau tiếc gì có phải không?

– Sao mày biết?

– Thì tao vừa gặp “en” xong

– Nó nói những gì với mày ?

– “En” than phiền mày tệ bạc, hàng tháng không thèm đến. Và “en” ốm đau mày cũng chả trông nom. Sao mày tệ thế?

– Nó nói láo đấy. Mà xem tháng nào tao không cho nó ba chục. Tháng trước nó ốm tao phải giả hơn trăm bạc đốc-tờ đấy. Còn cái không thể đến luôn là vì tao bận công việc. Bà “mẫu” bây giờ sai tao đi nhiều việc lắm.

– Mà bạn việc gì. Mà bạn việc đi nháy đi hát với một túi mất dây phải không?

– Ô thì mà tinh tao cũng phải chơi chứ chả nhẽ còn trẻ trung thế này, mà bắt tao tối nào cũng phải ôm diu dật lấy nó. Tao còn vợ, còn con tao chứ.

– Tao chắc trước kia mà không nói như thế. Tao nghe người ta kể chuyện mà nịnh và chiều nó ghê lắm cơ mà. Thôi tao hiểu. Bây giờ “en” không còn cái gì mới lạ để cho mà thêm muốn nữa, thì mà lại đi tìm những cái mới lạ ở những

gái khác. Lúc tao từ già “en”, “en” nói một câu làm cho tao thương hại quá !

– Nói gì?

– “En” bảo với tao : Bây giờ tôi xấu rồi, hết xuân rồi, già rồi, anh ấy chán tôi là phải. “En” nói xong bưng mặt khóc hu hu. Mà phải nên coi chừng, không làm quá, phần chí, “en” mà tự tử thì khốn đốn đấy, ông bảo.

Đã nghe qua chuyện của Định với bạn, bây giờ lại nghe câu chuyện của một bạn quen bàn tán về cuộc tình duyên của Định và Thúy Lan :

– Tôi không có ngờ thằng Định lại có thể bỏ rơi con Thúy Lan. Trước kia, nó chiều hơn chiều mẹ nó.

– Trước khác bây giờ, khác. Nó chiều rồi nó bỏ rơi có gì là lạ. Trước kia, nó

chiều nó thờ hơn mẹ nó là vì nó còn hy vọng nước non. Lúc ấy con bé trẻ, đẹp, có duyên. Bây giờ con bé xấu già, lại bản tính nên nó bỏ rơi. Mà chỉ hơi so sánh con Thúy Lan bây giờ với con Thúy Lan ngày xưa thì mà cũng đủ nhìn thấy rõ nguyên nhân của sự bỏ rơi ấy.

– Đành thế, nhưng trước kia, thằng Địch mà vợ được con Thủy Tan thì thật là thằng quý vợ được bà tiên, nào ai có thể ngờ đến sự bỏ rơi.

✱

Cả cái nguyên nhân bắt buộc Thúy Lan cứ phải bám lấy Địch nằm trong câu nàng than thở với người bạn của Địch :

– “Bây giờ tôi xấu rồi, hết xuân rồi, anh ấy chán tôi là phải”.

Nhìn trong gương, thấy mình đã không còn lộng lẫy như xưa, Thúy Lan phải buộc đem đời mình gửi vào tấm lòng thương còn sót lại của Định, dù tấm lòng thương ấy làm nhục nàng.

Bọn trai trẻ, thấy nàng xấu lảng dần. Nàng biết sắc đẹp của nàng đã tàn tạ, nàng tự biết không thể gây lại cuộc đời được nữa.

Tuy đau buồn về chỗ mình đã vì lầm lỡ mà hỏng một đời, nhưng biết làm thế nào !

Sự lầm lỡ ấy ít nhất cũng còn chút lòng thương để đảm bảo cho lâu nhất, chứ với cái sắc đẹp đã không còn, nàng hòng gì về sự lập được một cuộc đời mới với một người đàn ông khác.

Sắc đẹp nát đi, nhưng người ta vẫn

phải ngày hai bữa, vẫn phải ăn mặc. Thì ba chục bạc đấy, tuy chẳng dư dật nhưng cũng yên thân, khỏi phải lo đến những sự cần dùng cấp bách.

Nhưng còn một điều là không biết sau này Địch có cho nàng mỗi tháng ba chục mãi mãi và có một tháng vài lần đến với nàng không ? Nàng không bao giờ dám nghĩ đến hoặc giả lời câu hỏi ấy. Thoạt hiện đến óc thì nó liền bị nàng xô đuổi đi ngay.

Nàng là hạng người mà tấm lòng tin tưởng ở tương lai đã mất.

II

Giai tứ chiếng, gái giang hồ

Đêm ấy... là một đêm đông... một đêm đông ở mạn bể...

Vùng giăng lạnh lẽo rót sữa lỏng xuống những mái nhà... những con đường, những ngọn cây... Trong không khí lả lướt bay những chùm trăng trắng...

Một khách bộ hành áo pardessus lật lên đến cô lững thững đi trên bến Sáu Kho nhìn bể, nhìn núi, nhìn sương trắng, nhìn những con tàu mắt đỏ ối đỏ chi chít

ở ven bờ. .

Khách lặng lẽ đi từ bến nhà đoan đến cầu Ngự rồi lại lộn trở lại, lâu lâu lại dừng chân móc thuốc lá đánh diêm hút. Rồi khách lại chăm chú nhìn mặt bể, nhìn những con tàu như để nhớ lại những kỷ ức mà trong đó đã có những mặt bể, những con tàu, những đêm đông sương mờ trắng sáng như đêm nay. Rồi khách lại lững thững đi. Khi gần đến Sáu kho, khách bỗng gọi một chiếc xe nhảy lên...

Lúc ấy đã hơn 12 giờ. Phố Cánh gà đã vắng ngắt, một vài nhà hát chưa có khách vẫn còn mở cửa hắt cái ánh sáng của những ngọn đèn phủ (a-ba-dua) xanh đỏ ra đường. Những con em chờ mãi không có khách, phần lại bị rét đã chán nản ngồi bó gối trên những chiếc ghế. Lâu lâu mới có một vài cô chạy ra

chạy vào, hay từ nhà nọ sang nhà kia.

Khách cũng chẳng kén chọn, xuống xe, giả tiền rồi vào một nhà gần chỗ xe đỗ nhất.

Mấy cô em đang ngủ gật thấy khách bỗng chồm dậy nói léo xéo, hỏi huyền thiên, chào mời tíu tít. Khách vẫn không nói, theo các cô lên gác. Khách gọi lấy bàn đèn, vất đồng bạc ra mua hộp thuốc. Giởng lấy tiêm ở tay một cô khách tiêm một cách chậm rãi, mắt lơ dờ nghĩ ngợi. Tiêm xong lại hút, hút xong lại tiêm, ai hỏi gì cũng không nói. Và cũng chẳng hỏi ai một câu nào, hình như không biết rằng có những người đàn bà đang xúm xít quanh mình. Thấy khách nghiêm nghị như thế, không cô nào dám chột nhả, chỉ ngồi yên trố mắt nhìn.

Hút được chừng mười điếu, khách

gọi lấy chai rượu sâm-banh. Các cô ngơ ngác nhìn nhau như có ý nghĩ ông khách kỳ quái không khéo là một dân càn định mưa miếc gì đây.

Khách hiểu ý móc túi ném ra tờ giấy bạc năm đồng, một chị vồ lấy.

Rượu về, khách rót từng cốc đầy uống cạn, rồi lại nằm xuống hút, rồi lại ngồi dậy uống.

Những cử chỉ lạ lùng, bộ mặt bí mật và nghiêm nghị của ông khách khêu gợi lòng tò mò của chị em. Chị em lặng im nhìn ông khách lặng im.

Chị em để ý đến khách nhưng khách chẳng để ý gì đến chị em. Mấy cô vừa cất tiếng ca lên để mong tiêu khiển cho khách thì khách đã giơ tay bảo im, chứ không nói.

Khách cứ hút, cứ uống, cứ lặng im cho đến 5 giờ sáng thì rượu hết. Khách đứng dậy móc ví chi tiền rồi lại lặng im đi ra. Chị em chào, chị em mời khách lần sau xuống, khách chỉ mỉm cười không nói.

✱

Hơn một tháng sau, một hôm khách lại đến. Đến với cái vẻ mặt bí mật và thái độ lặng lẽ của lần trước. Một cô chạy tuột vào trong nhà:

– Lại ông khách lăm lăm lì lì hôm nọ, me a Một bà chủ chặc gần ba mươi chạy ra đon đả:

– Lần trước nghe chúng nó nói tôi muốn biết mặt ngài quá.

Khách không giả nhời đi lên gác như đã quen đường. Bà chủ thấy khách không nói gì có ý bề nhưng cũng theo lên.

Khách lặng lẽ nằm lên sập, lại vắt đồng bạc bảo mua thuốc phiện. Đến khi một cô em định cầm lấy tiêm để tiêm hầu khách thì khách lại giằng lấy.

Bà chủ từ lúc nãy đương ngồi ghế nhìn khách liền đứng dậy trèo lên giường đỡ lấy cái tiêm.

– Thôi để em tiêm hầu ngài. Em đoán rằng ngài có thể vừa ý.

Khách buông cái tiêm cũng chẳng nói gì. Bà chủ cũng cứ tiêm mà không nói. Tiêm được ba điếu, bà chủ liền bảo lấy rượu, khách vội giơ tay:

– Hôm nay tôi không đủ tiền để uống sâm-banh.

Câu ấy là câu nói đầu tiên của khách từ lúc vào đây.

– Nếu thế thì hân hạnh và may mắn cho em quá. Rượu này là của em mời ngài.

– Thế thì càng hay nhưng tôi nói để bà biết, tôi không có ớn đâu đấy nhé.

Bà chủ cười:

– Chai rượu đáng là bao mà ngài phải dọn trước.

Bà chủ lại lặng lẽ tiêm, khách lại lặng lẽ hút. Rượu về bà chủ cầm lấy rồi gọi đem thêm một cốc nữa.

Khách hiểu ý nghĩa của sự lấy thêm cốc ấy : bà chủ thành thực mời mình chứ không có ý gì chầy cối theo cái lối cô đầu để cho con em mè nheo tiền chai sâm-

banh mình ngày mai. Khách liếc nhìn bà chủ. Tuy nhiều dấu tích giang hồ đã in hình lên trên mặt, nhưng trông còn tươi và ngon ăn. Chạm cốc xong, khách uống cạn một hơi rồi nói :

– Lần này là lần thứ hai tôi được người ta mời uống rượu ở một chỗ mà đáng nhẽ ra tôi phải mời người ta.

– Thế à ? Nếu thế thì tôi lại xin uống với ngài một cốc nữa để cho cái chỗ đáng nhẽ ấy không còn là đáng nhẽ nữa.

– Xin vui lòng. Và bà nên nhớ cái thứ rượu mình không mất tiền mua vẫn là rượu ngon.

Bà chủ mỉm cười:

– Chắc chắn ?

– Chắc chắn lắm. Nếu bà không tin

lấy chai nữa hay hai chai nữa mời tôi xem tôi có uống hết không nào.

Chẳng một phút do dự, bà chủ bảo con em lấy hai chai nữa đem lên. Chai rượu trước đã uống cạn, bà chủ toan mở chai nữa thì khách đã vội ngăn :

– Bà hãy để từ từ không tôi... sót ruột lắm.

Bà chủ mỉm cười rồi cứ mở rót đầy hai cốc:

– Uống rượu để cho xót ruột cũng thú như uống rượu để cho say lòng. Nhưng say rồi lại tỉnh chứ xót ruột thì hằn dai. Thôi ngài cạn đi để cho em cùng được hưởng cái thú xót ruột với ngài.

– Bà muốn thế thì tôi xin chiều.

Chai rượu thứ hai cạn trong chớp mắt.

Bà chủ lại lạng lẽ tiêm, khách lại lạng lẽ hút. Hút bốn điếu rồi khách đỡ lấy cái tiêm, tiêm một điếu thật to đưa mời bà chủ:

– Bà đã mời rượu tôi, tôi vui lòng uống thì bây giờ cũng xin bà vui lòng hút điếu thuốc tôi mời bà.

Bà chủ xê cái gói nằm xuống hút ngay:

– Em chỉ hút được một điếu thôi đấy nhé.

– Người ta đã có thể hút một thì cũng có thể hút hai, mà đã có thể hút hai, cũng có thể hút thì ba, đã có thể hút ba thì cũng có thể hút bốn, cứ thế mà thêm lên mãi mãi, thêm một điếu nào có nghĩa gì.

– Đành vậy, nhưng....

– Bà sợ hết...

– Em sợ thế vì em không có quyền mời ngài cả thuốc phiện.

Khách gãi cằm :

– Nhưng tôi cũng còn đủ năm hào mua một hộp thuốc nhỏ nữa. Đành mai đi bộ vậy.

Các con em nghe khách nói thế cười khúc khích. Bà chủ liền trừng mắt.

– Thì bà cứ để yên cho chúng nó cười. Tôi đi bộ để mai có cơ hội nghĩ đến.... châu phiện tôi mời bà cũng là một cái thú cơ mà...

Khách nói xong cười khanh khách, một con em bỗng thốt ra :

– Thế mà hôm nọ cứ tưởng là người câm.

Khách nhún vai:

– Em tính, biết những lúc cần phải nói thì cũng phải biết những lúc cần phải câm chứ. Biết làm thế nào ?

Khách vắt ra năm hào. Hộp thuốc nhỏ mang về, khách tự tay mở rồi tiêm luôn năm liều mời bà chủ.

– Nhưng em cần phải nói, rượu em uống được nhiều, chứ thuốc phiện hút đến mười liều em say quá mất cả thú đi. Ngựa gãi khổ lắm xin ngài biết cho, và như thế em không đủ để...

– Thế thì tôi đâu dám ép. Nhưng không đủ gì chứ ?

– Không đủ sáng suốt để nghe câu truyện mà ngài sẽ kể cho em nghe vì ngài còn chịu em câu truyện.

– ? ? ?

– Lúc này ngài nói với em lần này là lần thứ hai...

– Mà tôi được mời uống rượu ở một chỗ đáng nhẽ tôi phải mời người ta chứ gì.

– Vâng, em tưởng đã chân thành mời ngài thì em có quyền yêu cầu ngài kể cho biết để xem cái trường hợp trước nó có giống cái trường hợp của em một tí nào không ?

Khách ngẫm nghĩ một lát rồi nhìn thẳng vào mặt bà chủ :

– Nhưng nói ra nó chẳng vinh dự gì cho người mời rượu.

– Thế thì em lại càng muốn biết lắm, cái chỗ không vinh dự ấy mới là cái chỗ

nên nghe. Bởi mình có thể tin chắc chắn là thực.

– Bà đã muốn tôi cũng xin chiều.

*

Khách châm một điếu thuốc lá:

– Tôi nhớ cách đây đã sáu bảy năm, hồi đó, tôi còn lênh đèngh phiêu dạt ở một cái xứ không phải là xứ Bắc Kỳ này. Hồi đó tôi nghèo đói lắm, nghèo đói hơn bây giờ, bởi bây giờ lâu lâu tôi còn có tiền đi hát gọi tạm là hai ba tháng một châu chú độ ấy cứ hai ba ngày tôi mới có một bữa cơm là thường, ấy thế mà không biết duyên giời dun dủi hay nợ nần sui nên phải gần nhau để giả nợ cho nhau, tôi bỗng gặp một me tây rất sộp.

Khách ngừng một lát nhìn vào tận mặt bà chủ :

– Một con dĩ làm tiền như trăm nghìn con dĩ khác.....

Bà chủ cứ lặng im chẳng tỏ một thái độ gì nó biểu lộ rằng bị đau ở lòng tự ái. Khách lại nói tiếp :

– Nhưng một con dĩ mà người ta phải bỏ thật nhiều tiền mới được gần. Chúng tôi quen nhau rồi me tây cũng thích tôi mà tôi cũng thích me tây. Không có cơm để no dạ dày thì ta kiếm lấy một chút tình để sưởi lòng vậy. Chúng tôi thật đã nhiều phen cực kỳ sung sướng. Ấy là tôi cứ lấy cái sung sướng của tôi mà xét chung, chứ tôi cũng chẳng rõ me tây có sung sướng không?

– Người ta cũng sung sướng chứ,

không thì người ta mời ngài ra, vì ngài lúc ấy không phải là người mà người ta có thể làm tiền.

– Nếu xét theo quan niệm bà chị thì người ta cũng sung sướng ư? Thế thì may cho tôi lắm. Một đêm tôi đến “con cóc vàng” vừa ra. Tôi thấy mấy cái vỏ chai sâm banh để ở dưới đất và một chai nguyên để ở trên mặt bàn ngủ. Trước khi đi nằm để hưởng sung sướng, cô ta mở một chai sâm banh mời tôi uống. Tôi không thể uống được cái thứ sâm-banh ấy. Hồi đó tôi còn trẻ, tôi không biết giấu diếm và lòng còn hăng hái lắm. Vì tôi có thể cưỡi ngựa của người ta, nhưng cưỡi cả ngựa và dùng... cả yến nó thế nào ấy. Tôi từ chối một cách quyết liệt và tôi tỏ cái thái độ khó chịu ra mặt. Ấy thế là cô ta giận, ấy thế là tôi đi ra. Ấy thế là từ đấy chúng tôi không gặp nhau nữa. Hồi ấy

tôi là một thằng nhãi, trong lòng tôi còn có nhiều điều kiêng kỵ nhỏ mọn, chứ bây giờ...

Khách ngừng lại nhìn bà chủ. Bà chủ chồm dậy:

– Chú bây giờ làm sao?

– Bây giờ rượu hạn tôi uống đã nhiều rồi, cho nên rượu nào tôi cũng có thể uống được.

Khách nói xong, cầm lấy chai sâm-banh rót một cốc đầy nốc một hơi đặt cốc :

– Chà nhiên rồi mà rượu sâm banh thì tuyệt thật. ... ơn muôn đời.

Bà chủ lặng lẽ mở chai rượu thứ ba, khách cũng cứ thản nhiên.

Lúc bà chủ rót đầy hai cốc xong, khách cầm một miếng lê bỏ vào cốc rượu.

– Kể một câu chuyện lúc mình đói khổ mà sao dạ dày cũng thấy cứ hao hao. Hay cái dạ dày nó cũng có ký ức của nó bà nhỉ?

– Có lẽ.

Uống xong cốc rượu, bà chủ xin phép vào nhà trong một lát.

Khách lại nằm xuống tiêm.

Gần mười hai giờ đêm, một mâm cháo chim bùng lên.

– Chết chữa. Bà đã cho uống rượu lại cho ăn nữa đấy ư?

Bà chủ tươi cười :

– Xin ngài cứ thực thà cho.

– Tôi được cái uống khỏe mà ăn cũng khỏe.

– Nếu thế thật là vinh hạnh cho em.

Ăn cháo xong, hai người lại nằm xuống hút. Lâu lâu, bà chủ lại lấy một vài câu sa mạc và gãi vài bài đàn cho khách nghe.

Đến hai giờ bỗng bà chủ buông đàn bảo khách :

– Rượu cũng đã hết, thuốc phiện cũng đã hết mà người cũng đã mệt, bây giờ mời ngài đi ngủ chứ ?

– Xin vâng.

Bà chủ đưa khách vào buồng mình. Một chiếc giường hồng-kông, một chiếc tủ gương, một cái bàn ngủ, toàn thể có vẻ phong lưu lắm.

Khách cởi áo lên giường nằm, ng-
hiêm nhiên như ở nhà mình.

– Tôi không ngờ đêm nay tôi bước
chân ra lại gặp giai.

Rồi khách cười khà khà.

Hai người nằm hơi xa nhau, vẫn nói
truyện. Được nửa giờ khách bỗng quay
lại ôm chầm lấy bà chủ rồi khách nói
toàn chuyện ma chuột. Người ta có thể
là một tay đại giang hồ, nhưng người ta
cũng vẫn là người. Người ta bị cai trị bởi
những luật lệ mà ông giời đã dùng để cai
trị loài người.

Bà chủ để cho khách nói chuyện ma
chuột chán rồi sẽ bảo:

– Những sự gạn gùng... không xứng
đáng cho anh và cũng không xứng đáng
cả cho em nữa. Nếu có phải anh thấy...

cần yêu em thì.... yêu đi, can gì phải dài nhời như thế. Yêu đi rồi còn ngủ chứ em xem anh hình như không phải người ở đây, chắc mai còn có nhiều công việc mà sự mệt mỏi có thể làm cho lầm lẫn. Chúng ta ít nhất đã được sống một cách để hiểu sự... giáo đầu là thừa.

Khách bị sự cảm động làm cho rùn cả người khách nằm ấp đầu vào ngực bà chủ không cựa cựa, không nói năng mà cũng không... táy máy nữa.

Khách bị thôi miên bởi những câu nói... thành thực và già dặn của bà chủ. Một công tử trẻ đã tự phụ rằng nó cảm ta, mà một người giàu đã tự nhủ: “nó định làm tiền ta”. Nhưng không, khách đã từng trải nhiều, khách hiểu, khách chỉ văng vẳng nghe thấy câu: nó không xứng đáng cho những người như chúng ta.

Những người như chúng ta. Mấy chữ ấy nói dài. Khách bồi hồi cảm động, lâu lâu chỉ sẽ nắm chặt tay bà chủ. Cả đêm khách không ngủ, cả đêm khách nằm lặng ở trong lòng bà chủ. Cả đêm hai người không nói một câu gì với nhau. Nhưng sự yên lặng ấy nói nhiều.

Cái hạnh phúc yêu đương ở trên đời vẫn là hiếm. Khách là người đã bị đau đớn nhiều, khách biết cái giá trị của nó. Nhưng vì từng trải, bị đời lường gạt nhiều, nên tính vẫn đa nghi. Khách muốn thử cho đến cùng để xem có phải thật mình đã được hưởng cái hạnh phúc yêu đương không.

Sáu giờ, khách nhồm giậy. Người nhà đã đem nước nóng rửa mặt, sữa bánh tây lên. Khách rửa mặt uống sữa ăn bánh rồi ôm bà chủ hôn một cái đi ra, không chi tiền mà cũng chẳng nói năng gì.

Bà chủ tiễn khách ra đến cửa, chờ khách lên xe rồi quay vào cũng chẳng nói gì với khách.

*

Tám giờ tối hôm ấy, khách quay lại, thấy cửa đóng, khách ngỡ là nhà đã có hát, do dự chưa biết có nên gõ cửa không thì đã thấy một con em chạy ra.

– Mợ em đang chờ ông.

Khách lên đến gác thì thấy một mâm rượu đã bày sẵn ở bàn. Chỉ dăm món ăn nhưng toàn những món ăn được. Bà chủ ngồi cạnh mâm đang ôm cái đàn.

Thấy khách đến, bà chủ gọi người lấy nước rửa mặt và bảo hâm các món ăn.

Trong khi khách rửa mặt thì bà chủ pha nước chè tàu.

– Uống đi một chén rồi chúng ta ăn cơm cho nó ngon.

Khách đỡ chén nước, tay run run :

– Em vẫn chờ cơm anh đấy à? Nhớ anh không đến thì sao.

– Thì chờ cho đến khi nào anh đến,

– Nhưng anh có hẹn rằng chiều nay anh đến đâu.

Bà chủ ôm lấy khách :

– Nhưng lòng anh nó hẹn thì lòng em biết.

Khách hôn một cái hôn thiệt dài lên môi.

– Đừng để mâm ở bàn, bảo nó bưng để lên sập này, hai chúng ta ngồi liền nhau ăn cho ấm.

– Nhưng hôm nay anh uống ít rượu thôi nhé.

– Tùy em, bây giờ anh chỉ biết vàng nhời.

Khách ăn bữa cơm ngon nhất của đời khách. Mà có lẽ bà chủ cũng ăn bữa cơm ngon nhất của đời bà chủ. Họ thấy họ trẻ lại. Họ có cái cảm tưởng như mình là hai vợ chồng trẻ mới cưới đang cùng nhau hưởng những bữa cơm trong thời kỳ mật nguyệt.

Hàm răng đang nhai, lâu lâu bị ngừng bởi những cái nhìn say đắm như mở lòng cho nhau xem.

Cơm nước xong, khách gọi lấy thuốc phiện, bà chủ vội gạt đi.

– Không, hôm nay không cho anh hút nữa. Ngồi một lúc cho tiêu rồi chúng

ta đi ngủ.

Ngả đầu vào lòng khách một cách rất tình tử, bà chủ nói tiếp ;

– Ngủ để đến lại cái đêm hôm qua chứ?

– Nhưng anh nghiện rồi không có thuốc phiện hút không chịu được thì sao ?

Bà chủ nhìn khách nói bằng một giọng quả quyết.

– Không, anh không có thể là một người nghiện anh không bao giờ lại chịu để cho thuốc phiện làm anh thành một người bê tha.

– Em xem cái gì mà có thể dám chắc như thế. chả phải xem cái gì cả. Em cứ nhìn anh cũng đủ biết.

Khách bế bổng bà chủ lên lòng hôn khắp mặt mũi.

– Thế em không chiều anh à?

– Em muốn chiều anh lắm. Nhưng em lại cũng muốn rằng những cái hôn anh hôn em đêm hôm nay là tự anh hôn chứ không phải là... rượu và thuốc phiện.

✱

Khách ở lì ngay đấy. Ngày hai bữa ăn xong, lại ôm nhau đi nằm.

Chỉ ba hôm hai người đã biết gần rõ hết đời nhau. Họ kể cả các đoạn đường đời đã bước cho nhau nghe.

Hôm thứ mười, khách liền bảo bà chủ:

– Sáng mai, công việc bắt anh phải đi.

Bà chủ bỗng tái mặt:

– Đã đi rồi cơ à ?

– Công việc bắt buộc không thể không đi được.

– Thế thì anh đi.

Bà chủ nói xong gục đầu vào lòng khách.

– Em đừng buồn, biết đâu rồi chẳng có cơ hội tái hợp

– Nhưng đến lúc tái hợp thì...

– Thì sao ? Thì chúng ta lại yêu nhau như những ngày chúng ta đã gần nhau này.

Khách móc ví lấy ra trăm bạc :

– Không phải anh chỉ tiền hát cho em đâu. Anh....

Bà chủ nhất định gạt đi.

– Anh đừng làm cho em buồn. Anh cũng nên để cho cuộc đời em có một chỗ sau này em có thể nghĩ đến một cách vui vẻ chứ.

Thấy vẻ mặt khó chịu, khách không dám ép nữa.

Bà chủ chờ dẫn nhìn trần một lát rồi ôm đầu khách vào ngực sẽ bảo:

– Trước kia, em chưa gặp anh... có một người yêu em lắm. Nghĩ rằng đời mình chìm nổi nhiều, bây giờ cũng cần phải có một người chắc chắn để nhờ cậy trong khi tuổi già, em cũng định hết tháng nhà này thì thu xếp về Kiến An ở với người ta. Nhưng từ khi gặp anh thì...

hình như em không thích lấy người ta nữa. Em coi như một sự đi tự tử vậy. Bây giờ nên thế nào, anh bảo em chú ở chốn này mãi nó buồn lắm lắm.

Khách lặng im nghĩ ngợi, bà chủ lại nói :

– Em đã dành dụm được một cái vốn hơn hai nghìn đồng. Em xét chắc chắn rằng người ta là một người hiền lành có thể tin cậy, em đành lấy người ta rồi tìm xem có việc gì thì buôn bán. Nhưng bây giờ em thấy lòng hoang mang thế nào.

– Người ta đã có vợ chưa ? Làm gì ? Bao nhiêu tuổi ?

– Người ta hóa vợ, năm nay ngót bốn mươi, hiện làm thông phán ở Kiến An. Người tầm thường thôi, nhưng thực thà tử tế lắm. Em tin rằng em có thể lấy

người ta cho đến trọn đời mãn kiếp và cái tương lai em cũng không đến nổi nào. Em có thể sống một cuộc đời bình thường yên tĩnh cho đến già.

Khách lảng lạng nghĩ ngợi không giả nhời thì bà chủ bỗng nhồm dậy ôm ghì lấy đầu khách,

– Nhưng nếu anh có thể cho em theo thì em xin cùng đi chịu cái nghèo và hết những khổ ải với anh. Thế còn sướng hơn phải sống một cuộc đời yên tĩnh... Cạnh anh thì...

Khách hôn bà chủ :

– Chúng ta là những người đã trải đời, chúng ta nên nhìn thẳng vào sự đời mà nói chuyện. Em đừng nên lăm tưởng rằng anh ích kỷ. Mà vì dù có ích kỷ một thứ ích kỷ có thể tránh được cái khổ cho

mình và cho người thì thứ ích kỷ ấy cũng đẹp đẽ lắm. Anh đã có vợ lại có con. Vợ anh là một người rất đáng yêu, con anh là những đứa cháu khính rất đáng thương. Mà hiện nay anh đang phải sống một cuộc đời vô định, lênh bênh lắm. Kinh tế đã làm cho anh nghèo. Bây giờ anh cần phải làm việc thật nhiều để gây dựng lại cơ đồ. Sự buôn bán bây giờ khó quá, vẫn biết anh tha em đi khắp đây đó, sống cạnh anh dù thế nào, em cũng không khổ. Nhưng em nghĩ việc đời có phải cứ theo nhau như thế, đi hết xó này đến xó khác được mãi đâu. Đời em chìm nổi đã nhiều lắm rồi. Em cần phải tìm chỗ yên nghỉ. Chúng ta bầu vùi vào nhau chỉ thêm khổ và làm bận cho nhau. Biết đâu không vì thế mà ái tình chết đi. Ái tình chết đi mà cứ phải sống gần nhau thì ôi thôi ! Khổ hơn địa ngục ! Những kẻ đã biết nhau vì tình cần phải biết lo giùm

cho nhau những chỗ có thể làm cho tình hết. Mấy phút say sưa chẳng bù được với những ngày dài đằng đẳng mà chúng ta phải sống với một tấm tình đã chết...

– Thế nghĩa là anh khuyên em nên lấy người ta ?

– Nên lắm lắm, Người ta không thể xây dựng cuộc đời bằng một cảm tình chốc lát. Chúng ta mà lấy nhau rồi chúng ta sẽ làm khổ cho nhiều người: em, anh và vợ con anh. Em đã lưu lạc truân chuyên nhiều rồi. Cần phải kiếm nơi an nghỉ. Mấy chốc nữa mà già đâu. Tuy rằng với người ta em chỉ được sống một cuộc đời tầm thường chẳng có gì là sôi nổi, nhưng đối với những người đã sôi nổi nhiều như chúng ta mới biết cái tầm thường cũng nhiều khi quý giá lắm. Anh khuyên em nên nghe anh. Lấy người ta được yên ổn, được quý trọng chẳng hơn là sống

với anh một cuộc đời rối loạn chẳng biết tương lai còn dành cho những bất ngờ gì.

– Nhưng ít nhất em cũng được hưởng bên mình anh những phút hạnh phúc cùng cực.

Khách vuốt tóc bà chủ:

– Thời gian là ông thầy của chúng ta, ông chúa tể của muôn loài. Anh chỉ biết có một ông thầy đó. Thời gian sẽ làm người dần sự sôi nổi của lòng người. Ai tình chỉ sống về sôi nổi. Đến lúc sôi nổi đã hết thì những người yêu nhau sẽ khó chịu vì nhau. Chỉ một chút so sánh về những phút sôi nổi mà mình đã cùng nhau sống về trước cũng đủ gây ra sự khó chịu đó. Chúng ta là người đã biết nên tránh cho nhau cái lúc có thể khó chịu vì nhau. Anh yêu em nên nói thế,

em đừng ngờ anh là ích kỷ.

– Em hiểu, em hiểu lắm.

✱

Hai người lại nằm im. Lâu lâu chỉ nghe có tiếng bà chủ thở dài. Rồi bỗng bà chủ quay sang hỏi khách :

– À quên, tên anh là gì nhỉ? Biết nhau bao nhiêu ngày mà không rõ tên nhau chúng mình thật cũng kỳ quái.

Khách nắm tay bà chủ:

– Em hỏi tên làm gì. Mà biết tên nhau phỏng có ích gì. Chúng ta chỉ nên coi nhau như hai con chim bị bão táp đánh bật ra bể. Cùng mỗi cánh, chúng ta đậu trên một cái bọt bể. Chúng ta trông thấy nhau, chúng ta hiểu nhau: rồi

chúng ta thương nhau, ái ngại cho nhau rồi yêu nhau. Ấy thế rồi khi cái bọt bể bị sóng đánh tan, chúng ta lại mỗi đứa bay đi mỗi phương để tìm đất sống. Chuyện đời dù là những câu chuyện tình ái thần tiên đến đâu cũng chỉ là những cái bọt bể đó thôi, em ạ.

– Thế mà chúng mình vẫn phải sống mới cực chứ.

Bà chủ nói xong trào nước mắt khách lại khuyên nhủ:

– Sao em lại cứ muốn cho việc đời bền vững, việc đời bền vững còn có nghĩa gì nữa. Nó chỉ hay ở chỗ hỗn độn và chớp nhoáng đảo nhàoang đấy thôi. Em nên nghĩ kỹ về dĩ vãng của em. Hay chúng ta hãy nhìn kỹ vào dĩ vãng của chúng ta. Có phải đã bao nhiêu lần, chúng ta có cái ý tưởng muốn rằng cuộc đời vĩnh

viễn không, tin chắc chắn ở những cái mà chúng ta lầm tưởng là vĩnh viễn không? Ấy chúng ta chỉ khổ về cái ý tưởng ấy, vì lòng tin ấy. Đến khi việc đời làm tan vỡ những cái mộng của chúng ta, chúng ta như thấy mình bị lừa dối, bị hất hủi, chúng ta khóc mếu mãi như đứa trẻ đánh vỡ chiếc đồ chơi bằng thủy tinh. Nào có ai lừa dối, hất hủi đâu. Chỉ vì cái ý tưởng tin ở sự vĩnh viễn của cuộc đời làm chúng ta lầm đấy. Thì chúng ta cứ lục qua tập tình duyên của chúng ta. Có phải chỉ vì chúng ta cho rằng việc đời phải như Thái Sơn bàn thạch, đến khi chúng ta bị thất vọng, chúng ta mới rỏ những giọt nước mắt không ? Việc đời bây giờ đã không thể phạm vào lòng anh nữa. Anh theo cái bí quyết sống cùng cực, cái phút sống hiện tại của đời. Rồi cuộc đời muốn xoay ra sao mặc thầy nó. Cái bí quyết ấy làm cho ta thanh thản

lắm, em nên theo. Chúng ta cứ buồn, cứ vui, cứ yêu; buồn cùng cực cái buồn, vui cùng cực cái vui, yêu cùng cực cái yêu, rồi chúng ta cứ sống như thường. Thôi gần sáng rồi anh phải đi.

– Thì anh hãy ở đây một hôm nữa, mai hẵng đi.

– Đằng nào cũng phải một lần biệt nhau. Thôi em nên nghe anh : theo cái số mệnh của đời em để cho anh cũng được thanh thoi theo cái số mệnh của đời anh. Rồi khi nào giờ u ám, lòng hiu quạnh, chúng ta lại nhớ lại rằng chúng ta đã yêu nhau, những phút cực kỳ đắm say, đủ rồi. Chúng ta đã thành thực với nhau, đủ rồi.

Bà chủ tiễn khách ra đến cửa. Sắp bước chân lên xe, khách còn quay lại :

– Việc đời tuy chẳng có cái gì vĩnh

viễn, nhưng cái kỷ niệm của lòng nó cũng lâu bền lắm đấy em ạ.

Bà chủ nhìn khách dần dần biến vào làn sương sớm, cho đến khi không trông thấy nữa mới quay vào.

III

Ái tình nấp ở đâu ?

Đêm đã khuya, thiếu phụ còn
dong đèn chờ chồng.,

Mười một giờ.

Mười hai giờ.

Rồi một giờ.

Biết rằng chồng không về, thiếu phụ
buồn bực sứt sùi khóc.

Đăm đăm nhìn ngọn đèn và cái bóng lẻ loi của mình trên tường, thiếu phụ sực nhớ đến hồi nào hai vợ chồng quấn quít lấy nhau như đôi chim bồ câu không rời nhau ra được một phút. Rồi một đứa con. Mỗi tình có kết quả dường như càng thêm đẹp thêm tươi.

Rồi hai đứa con. Mỗi tình như nhạt dần. Rồi cho đến ngày nay, chồng thường đêm cứ đi chơi luôn...

Nghĩ đến đây, thiếu phụ vội khóc nức lên, khoa tay như muốn xua đuổi những hình ảnh ghê gớm nó vây bọc lấy mình.

Khi rút tay lại, vô tình đụng phải quyển album lúc tối đứa con nhỏ giờ xem còn để trên bàn.

Tần ngần, thiếu phụ giờ ra xem.....

Thì đây cả cái quá vãng của nàng nó

đi từng thứ bức ở trang giấy.

Hai cái ảnh lồng lộng. Cái ảnh chàng và cái ảnh nàng.

Hồi đó nàng là một cô con gái nhà giàu ưa nước hoa, ưa phấn sáp, thích ăn mặc. Đã bao kẻ sẵn đón mỗi manh mà nàng chẳng thuận nơi nào.

Rồi một hôm, chàng là một ông tham trẻ tuổi đến. Đôi bên yêu nhau rồi mỗi lái, rồi lấy nhau.

Bắt đầu một cái mộng xuân mà nàng tưởng rằng sẽ dài dằng dặc cho đến đầu bạc. Nàng giở trang nhìn đến cái cảnh vợ chồng cùng chụp ban ngày sau khi cưới. Mắt chàng còn đắm một vẻ yêu đương nó nhắc nhở cho nàng những đêm say sưa bất tuyệt. Rồi thì này những ảnh cùng chụp với nhau ở bãi bể, ở quần

ngựa, ở những thắng cảnh mà chàng đã đưa nàng đi.

Rồi thì này cái cảnh chụp ở trước vườn hoa mà chàng quàng tay ra ôm lấy lưng nàng như có ý nâng đỡ vì lúc ấy nàng có mang. Nàng nhìn vào chiếc ảnh nhìn cái bụng đã hơi to to. Nàng sức nhớ tới hồi ấy, mỗi khi nàng bước lên cầu thang là y như nghe thấy tiếng chàng léo nhéo:

– Ê, mình, đi nhè nhẹ, coi chẳng động cái thai nghe không ?

Thật là đầy nâng niu, đầy săn sóc. Và cái giọng mới ấm áp làm sao.

Rồi thì đưa con ra đời, chàng như say sưa, như cuồng dại, ôm lấy mẹ hôn, ôm lấy con hôn.

Nàng vội giở trang sau để nhìn đến cái cảnh đầy lạc thú của một tiểu gia

đình, chỉ có ba người, nhưng ba người ấy hình như rời nhau ra thì không thể sống được.

Nàng nhớ lại hồi để nàng vì bạn con không đi đâu được, chàng đi lòng khắp Hanoi để mua quần áo giấy mũ cho con. Khi mang về, hai vợ chồng cùng mặc cho con. Rồi cả hai đứng đằng xa cùng nhìn đứa con trong bộ quần áo mới, rồi cả hai cùng chạy lại ôm lấy thằng bé hôn. Chàng ngắm con rồi ngắm mẹ.

– Gái một con mòn con mắt thật, mẹ trông bây giờ đẹp hơn trước nhiều lắm.

Rồi thì những cái hôn, những cái hôn, những cái hôn. Nàng đang như say xưa nhớ tiếc thì tiếng khóc của đứa con nhỏ buộc nàng phải dừng cái đà của ký ức, chạy vào.

Chừng nửa giờ, bỗng nàng vùng dậy ra nhà ngoài mở đèn sáng trưng nhìn ngắm mãi mình trong gương rồi đem cái ảnh trước kia ra so sánh.

Môi nàng cau lại, mắt nàng bỗng sáng lên. Thôi nàng đã hiểu rồi, hiểu sự phai nhạt của chồng nàng rồi, hiểu tại sao chồng nàng không thích ở nhà với nàng rồi.

Cái cơ ấy chỉ tại lúc đẻ đứa con sau, vì lo cho hậu vận gia đình, nàng không muốn vú và nàng không năng trang điểm.

Cái thân thể nàng xưa kia ướp trong nước hoa trong phấn thì nay sặc súa những mùi sữa.

Cái đường thơm tho xưa kia bây giờ sặc sụa những mùi khai.

Nàng cảm thấy tình yêu của chồng nhạt dần từ khi nàng vì quần quít với con không chịu làm đóm.

Nàng cở xấu đi không ? Nàng hồi hộp hỏi cái gương.

Đặt quyển album xuống bàn, nàng vội vàng đi rửa mặt, rửa rất kỹ càng, kỹ càng như hôm sắp đi về nhà chồng, nàng rửa mặt để trang điểm. Nàng lại cũng trang điểm như hôm ấy. Nàng quần tóc, kẻ lông mày, chát phấn, tô son bôi nước hoa. Ba giờ sáng, nàng còn hí hục trang điểm.

Trang điểm xong, nàng mở tủ lấy chiếc áo đẹp nhất mà đã lâu, nàng vì bận con, chẳng đi chơi đâu, bỏ xó không mặc.

Ăn mặc tề chỉnh rồi, nàng lại đứng trước gương ngắm. Nàng xoay đằng trước, quay đằng sau, nàng ngheo đầu, nàng nghiêng cổ, nàng lấy những điệu bộ mà nàng cho là rất ưa nhìn, rất hợp với khổ người nàng, với khuôn mặt nàng.

Nàng lại đem cái ảnh hồi xưa ra so sánh thì nàng thấy nàng chẳng những không xấu hơn mà còn đẹp hơn nữa.

Hồi ấy, nàng hơi gầy, bây giờ nàng đẩy ra trông lại phốp pháp hơn.

Cái ý nghĩ ấy làm cho nàng vừa chua lòng vừa chát miệng. Nàng hiểu cái tình khốn nạn của đàn ông rồi.

Có cái gì là cao thượng, là đẹp đẽ đâu ! Chẳng qua mình vì con mà sỗ sễ thì họ chán mình. Họ có yêu gì cái người mẹ đã hy sinh tuổi xuân cho tương lai của con

đâu. Họ có quý gì cái người mẹ đã phải chịu xấu để cho con được đẹp, chịu yếu để cho con được khỏe mạnh đâu !

– Đồ khốn nạn, chúng nó chỉ yêu những con dĩ lúc nào cũng óng chuốt, lúc nào cũng thơm tho lúc nào cũng sẵn sàng mang khoái lạc đến cho chúng nó. Còn người mẹ má nhăn vì con, người mẹ chỉ sống cho con, người mẹ hôi hám vì con, người mẹ vất vả vì con, chúng nó bỏ xó.

Nghĩ đến đây, nàng dậm chân xuống đất lầm bầm:

– Mà đã muốn thế, bà cho thế. Bà mới có 23, bà đã già, bà đã xấu đâu.

Cái tình của thiếu phụ đối với chồng trong bao năm hình như cũng theo câu nói ấy mà trút ra khỏi trái tim rồi tiêu tán đi.

Thiếu phụ không thấy ghen với những người mà tối nay thiếu phụ tưởng tượng đang nằm với chồng nữa.

Thiếu phụ lẩm bẩm :

– Chúng nó chỉ biết mê những con đĩ chúng nó không biết tôn thờ yêu đương những người mẹ những người hiền...

Rồi trong mắt sáng một lửa thù...

✱

Trái với mọi sáng hể chồng đi chơi suốt đêm về là thiếu phụ rầy la âm ỹ, sáng ấy không.

Thiếu phụ tươi cười như thường, nhưng trong con mắt thoáng hiện một khinh bỉ, một chán chường..

– Cậu cứ đi chơi đêm hôm như thế không sợ hại sức khỏe ư?

Nghĩ đến chỗ hại sức khỏe, thiếu phụ lại mừng tượng tới chỗ mình cam tâm hy sinh sức khỏe để trông nom con thì liền bị chồng chán... thiếu phụ nhếch môi một cách chua chát :

– Thôi, uống sữa xong rồi đi ngủ đi. Tôi chắc cả đêm hôm qua cậu không ngủ...

Rồi không muốn cho chồng phải đối trá, thiếu phụ nói tiếp:

– Tôi chắc cậu lại tổ tôm ở đâu suốt đêm.

Hối hận, Cảnh ôm lấy vợ:

– Em Ngọc của tôi đoán giỏi quá. Hôm qua tổ tôm suốt đêm ở nhà bác

ngợi Thi, được sáu đồng.

Thiếu phụ nghĩ bụng : “tổ tôm, tổ tép gì, lại chúi đầu vào đầu...”, nhưng vẫn làm bộ tin :

– Thế sáu cái đồng bạc. .... bỗng giời cho ấy đâu, đưa đây.

Cảnh vội vàng móc ví, lấy ra sáu đồng bạc :

– Đây xin biểu mợ. Nhưng mợ sắp đi đâu mà diện ngất thế. Trông mợ diện, đẹp lạ lùng.

Thiếu phụ cười một cách chua chát và hỏi bằng một giọng khinh bỉ :

– Đẹp à ? Thật không ? Hay chỉ nịnh.

– Ai nịnh, người ta nói thật đấy.

– Thế thì tôi có thể tin lời anh Tham Vinh. Sáng hôm nay, anh ấy đến rủ mình đi đánh quần anh ấy trông thấy tôi, anh ấy cũng bảo tôi đẹp hơn trước nhiều. Đẹp như một bà Hoàng, anh ấy bảo thế.

Thiếu phụ nói xong cười khanh khách:

– Nhưng mà, mình ôi, tôi thấy người tôi yếu lắm, ăn chẳng biết ngon. Tôi định muốn vú cho con, hay nếu không muốn được vú thì nuôi sữa bò. Con đã mười tháng rồi.

Lại làm ra bộ tư lự :

– Trước kia, tôi cũng vì sợ tổn và tưởng rằng sữa mẹ cho con bú thì tốt, nên tôi mới nuôi lấy. Nhưng xem ra hại sức khỏe, hại sức khỏe lắm.

Thiếu phụ vừa nói, vừa dần từng

tiếng vào mấy chữ hại sức khỏe, lòng thì giận sôi lên:

– Giá cậu lương ít và tôi nghèo thì thôi, hại sức khỏe cũng đành. Nhưng nhờ giờ cậu lương cũng gần hai trăm, mà thấy me cũng cho tôi được mấy cái nhà và ít ruộng, thôi chẳng tội thân gì. Tôi đã, cho người đi mượn vú. Và bắt đầu từ ngày hôm nay tôi để con cho vú trông, chứ ngủ với nó thì nó quấy cả đêm, tôi đến dục người ra mất.

Cảnh hình như thương vợ :

– Ủ thì tùy mợ. Trước kia, tôi cũng vẫn đã khuyên mợ như thế, mợ không nghe.

Ngọc nói bằng một giọng chán chường:

– Nào ai ngờ đâu....!

Cái nghĩa bóng nằm trong câu ấy,
Cảnh không hiểu.

Cảnh toan vào buồng thay áo thì
Ngọc đã vội nằm lại:

– À, mình ạ, nhiều khi em thấy đau
ở bụng dưới, không khéo đau tử cung thì
khốn. Mình phải kiêng buồng cho em
mấy tháng nhé.

✱

Giao hai đứa con cho hai con vú, từ
đấy Ngọc chỉ trông coi qua loa. Nàng để
hết thì giờ vào sự trang điểm.

Suốt ngày, nàng dũa móng tay, móng
chân và cạo gọt. Đi ngủ thì nàng quét
một lượt “kem đêm” lên mặt. Phấn sáp
dùng toàn thứ hảo hạng. Gội đầu dùng

eau de Cologne. Nàng lại uốn tóc theo lối mới, và nàng vào những mỹ viện ở Tràng Tiền nhờ các tay chuyên môn sửa da thịt cho mình bằng cách xoa bóp.

Quần áo thì rất sang trọng. Luôn luôn nàng đến lục lọi ở các cửa hàng tơ lụa để tìm những thứ hàng có thể làm tôn sắc đẹp của mình.

Ngoài sự trang sức về thân thể, nàng lại trang sức cái buồng ngủ cho ngủ cho cực kỳ lộng lẫy. Bao nhiêu đồ cũ, nàng bỏ đi hết. Nàng dùng toàn đồ mới. Nàng lại mắc những chiếc đèn rất thần diệu để cho ánh sáng phản chiếu nhau mà tạo ra ở đấy một không khí huyền ảo. Hoa sáng nào cũng thay mới. Nàng cấm các con không được vào nghịch ngợm ở đấy. Trong đó, mùi nước hoa lúc nào cũng phảng phất.

Mỗi khi chồng muốn đến ngủ chung, nàng lại lấy cớ sức khỏe mà đuổi ra. Cảnh có nản nì lắm thì nàng bảo :

– Nếu có phải vì cơ sinh lý mà mình không thể kiên được thì tôi cho phép mình đi chơi. Chứ tôi thấy người tôi yếu lắm, không thể chiều mình được đâu. Tôi cần phải giữ sức khỏe của tôi cho con.

– Thì đốc tờ bảo mợ chẳng sao cả, tôi không thể yêu ai ngoài mợ.

– Cậu nói đùa đấy chứ ? Trước kia, cậu đi suốt đêm thì cậu đi đâu đấy?

Cảnh toan cãi, nàng đã vội xua tay :

– Thôi không cần nói đến chỗ cậu chỉ có thể yêu mình tôi hay nhiều người khác, tôi cần phải ngủ một mình.

Thế còn chưa đủ, nàng lại tìm cách

gây ra trong bọn bạn bè của Cảnh những mỹ cảm bằng những cái nhìn trai lơ, bằng những câu nói úp mở. Nàng lại hình như khuyến khích cho họ tán nàng. Nhưng chỉ khuyến khích một tí thế thôi, chứ nàng vẫn giữ một thái độ nghiêm trang khiến không ai có thể nhờn.

Nàng làm thế để báo thù chồng, chứ bọn đàn ông, nàng đã khinh tất cả rồi.

Nàng chỉ muốn cho Cảnh nhận thấy rằng nàng còn đẹp, còn xuân lắm, còn chán vạn người thèm muốn, có thể thôi.

Một người chồng thường đánh giá sắc đẹp của vợ mình bằng những cái nhìn thèm muốn của bọn đàn ông, và những cái nhìn ghen tị của bọn đàn bà. Cảnh cũng là một người chồng như trăm nghìn người chồng khác. . . Đến khi Cảnh nhận thấy rằng vợ mình vẫn

đẹp. Cảnh đem lòng yêu, yêu tha thiết, nhưng buồn thay chàng lại cảm thấy mơ hồ rằng vợ không yêu mình như trước.

*

Cái tình của Ngọc đối với chồng bây giờ ta có ví với.... một chiếc xe ô-tô, tuy máy đã tắt rồi nhưng còn cái trơ nên nó vẫn còn chạy đấy thôi. Vì thế cho nên Cảnh thúc bách lắm thì Ngọc cũng, đành... làm hết bốn phận người vợ đối với chồng về phương diện nhục dục. Nhưng chẳng những đối với nàng nó đã hết thú mà nàng còn coi là một sự bắt buộc ghê tởm.

Càng ghê tởm hơn nữa là nàng sợ có con. Có con thì nàng xấu đi, chồng nàng lại chán ghét nàng

Ngọc không yêu Cảnh nữa, nhưng trái lại, Cảnh lại thấy yêu vợ vì trông vợ lúc nào cũng đẹp và gần vợ lúc nào cũng thơm tho...

Từ ngày vợ bắt đầu làm đóm, Cảnh dần dần ít đi chơi rồi không đi chơi hẳn. Hay có đi thì mười một giờ cũng về, chứ không bao giờ đi suốt sáng.

Cảnh lại luôn luôn quẩn quít bên mình vợ để đón ý chiều lòng. Và nhiều khi chính Cảnh lại đi mua phấn và nước hoa làm quà cho vợ.

Ngọc tuy rất khoan khoái về chỗ mình đắc sách, nhưng những cử chỉ của chồng lại không làm cho nàng vui thích như trước, nàng tự nhủ:

– Họ yêu phấn sáp nước hoa, họ chiều phấn sáp nước hoa, chứ họ có yêu chiều gì mình đâu !

Nàng lặng tìm cách để hành hạ chồng cho bỏ những ngày bị bỏ rơi.

Trái với trước kia, nàng là vật sẵn sàng để cung ứng cho chồng những cần dùng xác thịt, bây giờ nàng buộc chồng phải lay van mãi mới ưng thuận, chỉ ưng thuận một cách miễn cưỡng.

Giá nàng không bị luật sinh lý của xác thịt cai trị thì có lẽ nàng đã cự tuyệt hẳn với chồng, nhưng vì lâu lâu, nàng cũng bị xác thịt đòi hỏi một sự cần dùng, nên nàng đành chịu ép mình nghe lệnh. Linh hồn và trái tim không dự phần vào đấy như trước kia nữa. Chỉ có xác thịt, xác thịt thôi.

Cái phút sinh lý qua rồi thì nàng liền đuổi chồng sang nằm buồn bên cạnh lấy có rằng sự nằm chung có hại cho sức khỏe của mình. Nàng lại dùng đủ mọi

phương pháp cho khỏi thụ thai.

Mỗi khi vợ chồng gần nhau, nàng bắt tắt đèn tối mịt vì nàng biết rằng cái cơ thể đã đẻ hai lần không còn mịn màng và nhẵn nhụi như hồi còn con gái nữa.

Nàng bắt điều gì, Cảnh cũng phải nghe, vui lòng nghe.

Từ khi Ngọc bắt đầu không còn là người mẹ siêng cần đối với con để hiện thành một người đàn bà diêm dúa và làm đom, thì Cảnh lại thấy một ngày một yêu vợ hơn lên.

Tuy Ngọc đối với chồng vẫn ngọt ngào tử tế, nhưng Cảnh có cái cảm tưởng mơ hồ rằng mình không chiếm được một cách tuyệt đối cả linh hồn cả xác thịt vợ mình như trước nữa.

Ái tình nảy nở trên sự nghi ngờ.

Cái cảm tưởng ấy hâm nóng lòng hiếu thảo. Cảnh tìm đủ thiên phương bách kế để làm cho vợ mình phải yêu mình.

Ngọc thấy thế càng đắc chí và mỗi ngày càng khinh chồng, ghét chồng thêm lên một tí. Đã nhìn bằng con mắt thiên lệch, nàng thấy chồng chẳng còn cái gì là đáng yêu nữa.

Những bộ giò lông lá, những cách ăn mặc sơ sài của chồng trong khi thân mật nhiều khi làm cho nàng chướng mắt quá. Ấy thế rồi một hôm, sau khi Cảnh khẩn khoản xin nàng cho mình được... thỏa mãn, nàng liền bảo:

– Không hiểu sao bây giờ tôi thấy những bộ giò lông lá của cậu đụng vào người tôi, tôi ghê cả mình, thấy mất hứng, cậu phải nhổ đi hay phải cạo đi thì

tôi mới có thể cho cậu gần được.

Cảnh không biết làm sao, đành phải cúi đầu vâng nhờ.

*

Từ ngày chồng trở về chiều chuộng mình, tuy có lắm phút Ngọc được thỏa mãn tấm lòng tự ái, nhưng nàng không thấy sung sướng như trước kia nữa. Nàng đã nhìn thấy bộ mặt thực của ái tình của bọn đàn ông rồi. Nàng đã không được sống theo những tiếng gọi của lòng nữa rồi.

Bây giờ thì cái gì nàng cũng đã đăn đo, tính toán cả rồi. Nàng không sống với những phút lòng sôi nổi nữa rồi.

Nàng đã coi khinh cái thứ ái tình của

đàn ông rồi, vì nàng đã nhìn rõ nó chẳng có cái gì đẹp để cao thượng cả.

Giá lúc nàng bắt đầu làm dáng mà chồng nàng vẫn cứ đi chơi bởi thì có lẽ đau đớn, nhưng nàng còn yêu chồng và bao giờ nàng cũng là con nô lệ của chồng. Nhưng trái lại, bây giờ nàng đã lại nhẩy lên địa vị bà chúa mà chồng nàng lại tụt xuống làm nô lệ.

Mà nô lệ gì? Nô lệ nước hoa, phấn sáp và những mảnh nhiễu bom-bay.

Nàng thấy lòng thèm muốn của đàn ông thấp hèn quá và tim óc họ tầm thường quá.

Bây giờ, nàng chỉ tìm cách gây ở quanh mình một bọn đàn ông thèm thường khao khát để cho chồng nàng càng ngày càng phải tôn thờ nàng, và để

cho nàng được đôi phút khoái trá ở chỗ được khinh họ mà thôi.

Thấy một bọn thiếu niên bạn của chồng luôn luôn xoắn xít bên mình, nàng nhìn những điệu bộ cung kính và nét mặt say mê của họ, rồi tự nhủ:

– Những đồ này chỉ yêu có bộ mã đấy thôi, chứ chúng nó còn biết yêu cái gì khác nữa.

Thấy sự ghen tức nẩy ở trong mắt chồng, nàng lẩm bẩm:

– Cho thế mới đáng kiếp.

Lúc nào, nàng cũng tự chủ được mình, bởi vì nàng đã hết yêu, nhưng chồng nàng thì không tự chủ được nữa.

Thấy vợ hình như đối với mình mỗi ngày một xa, và luôn luôn được mục

kích thấy một bọn trai trẻ lẳng xăng bên vợ mình để ca tụng, Cảnh đâm ghen. Nhưng cũng chỉ mới là ghen bóng, ghen gió, chứ chàng cũng chưa nhìn thấy một tang chứng gì có thể kết tội vợ.

Sự ghen bóng, ghen gió ấy mới làm cho người ta khổ sở.

Sau những bữa tiệc ở nhà các bạn hay sau những bữa tiệc có nhảy đầm ở nhà mình, Cảnh mặt cứ thừ ra. Ngọc biết thế lại càng trêu tức bằng cách hỏi chồng về tính nết những người ngưỡng mộ sắc đẹp của mình.

– Bác ấy nhảy khá nhỉ? Bác nọ nhảy khá nhỉ?

Chỉ những câu nàng nói để mà chơi ấy cũng đủ là những mũi dùi đâm vào ruột Cảnh.

Thế rồi khi thấy Cảnh đã quá đau đớn và lòng trả thù đã thấy hơi hả, nàng cúi xuống ban cho một cái hôn. Nhưng khi Cảnh ôm chầm lấy thì nàng lại vội gỡ tay:

– Thôi, tôi xin kiếu ngài. Tôi mệt lắm. Nếu ngài có thấy... không thể chịu được thì xin ngài cứ đi tìm ở chỗ khác.

– Thế nghĩa là mợ không yêu tôi nữa, mợ vui lòng để tôi đem san sẻ tình yêu cho người khác.

Ngọc nghiêm sắc mặt :

– Tình yêu đâu ở chỗ ấy ? Một người chồng yêu vợ thì phải nghĩ đến sức khỏe của vợ, chứ không phải chỉ nghĩ đến cái thú nhục dục khốn nạn của mình. Có phải cậu thấy tôi không chiều cậu về chỗ đó, mà cậu bảo không yêu cậu thì

xin tùy ý. Tôi cần phải nghĩ đến con, đến sức khỏe của tôi. Cậu không tìm thấy ở tôi một sự thỏa mãn thì cậu đi tìm ở chỗ khác. Sự đụng chạm về xác thịt như thế nào có nghĩa gì. Tôi không bao giờ lại hạ mình ghen tuông một cách khốn nạn như thế đâu. Tình yêu ? Tình yêu ở đâu trong sự cọ sát của hai mảnh da.

– Thế bây giờ tôi đi hát nhé?

Cảnh nói song vác áo toan đi.

– Xin vui lòng. Cậu đi hát hay đi đâu tùy cậu, miễn cậu giữ tấm tình yêu ở trong lòng cậu cho tôi được rồi. Trước kia cậu cũng đã đi hát nhiều.

Ngọc nói song quay vào buồng. Cảnh ra gần đến cửa rồi lại quay vào xin lỗi.

Lòng ghen của Cảnh một ngày một tăng tiến. Nhưng chàng cũng chưa ngờ hẳn cho vợ có ngoại tình. Vì đối với các bè bạn, Ngọc coi ai cũng như ai, tử tế thân mật, nhưng chẳng có biệt nhỡn đối với ai. Chàng biết rõ rằng vợ mình không yếu mình nữa thì chàng khổ sở và nghi ngờ thế thôi.

Một đêm, sau khi trần trọc không thể ngủ và đã tự rèn cho đầu mình biết bao tưởng tượng kỳ quái để cho nó cấu xé tim gan, Cảnh vùng chạy vào buồng vợ, bật đèn sáng trưng. Ngọc lúc ấy đang thiêu thiêu ngủ. Nàng mặc bộ quần áo ngủ vải phim trắng lại gác chân trên một chiếc gối thêu vàng. Với làn tóc đen mấy sợi rủ xuống làn má trắng mịn, với những bàn tay vừa tròn vừa đỏ, với một khổ người bầu bĩnh lẫn trong làn vải “phin”, nàng

trông ngon ngon như một bà tiên.

Cảnh vào để kiểm truyện, nhưng không hiểu, sao, nhìn thấy thế, Cảnh lại trèo lên giường gục đầu vào lòng vợ khóc nức nở.

Ngọc tỉnh dậy :

– Ô kìa, cậu làm cái trò khỉ gì thế này?

Cảnh càng khóc to, rồi khi Ngọc nhồm dậy

Cảnh liền thỏn thức bảo :

– Tôi khổ sở lắm !

Ngọc hiểu. Trong cái bộ mặt của Cảnh lúc bấy giờ, nàng thấy khả ố lắm. Nàng bụng bảo dạ : “Ái tình của bọn đàn ông là một anh chàng khóc mếu vì không được ướp những làn son, làn phấn đấy”.

Nàng lẳng lặng không nói.

– Tôi khổ sở lắm. Mình có thương tôi không? Mình có vì các con mà thương tôi không?

Sự nhắc nhở đến các con làm cho Ngọc câu tiết: họ có vì các con mà thương mình đâu, nay họ lại bảo mình nên vì các con mà thương họ, sao dơ đáng thế.

Nghĩ thế, nhưng nàng không nói ra, nàng chỉ bảo chồng:

– Ai làm gì mà cậu khổ sở chứ?

– Chẳng ai làm tôi cả, nhưng tôi mong rằng từ giờ mợ đừng... tiếp đãi các bạn giai ở nhà và mợ cũng đừng đi chơi đâu nữa.

Ngọc cười khanh khách :

– À thế ra mình ghen? Không có mình nói ra tôi không rõ rằng còn có những người đàn ông để ý đến cái thứ gái sề hai con này nữa đấy. Thế cậu ghen với ai và cậu ngờ tôi có ngoại tình với ai thì cậu nói tên ra nào ?

Cảnh ấp úng :

– Tôi chẳng ngờ cho ai cả, nhưng tôi chỉ biết rằng tôi đau đớn lắm mà thôi.

Ngọc nhếch mép cười:

– Tôi hiểu sự đau đớn của cậu rồi. Thế nghĩa là cậu ghen với tất cả mọi người. Thế nghĩa là thấy tôi đẹp, mọi người tấm tắc khen tôi thì cậu ghen. Thế nghĩa là vì tôi đẹp, nên cậu đeo cho tôi cái tiếng ngoại tình.

– Tôi có bảo mợ có ngoại tình đâu.

– Thế tại làm sao cậu lại cấm đoán tôi. Nào cậu đã thấy tôi lừa dối với ai. Tôi hiểu rồi, cậu ghen chỉ vì tôi ốm đau không thể chiều những cái thú bản thủ của cậu. Cậu nên nhớ trước kia cậu đi chơi suốt đêm, tôi có bao giờ thèm ghen đâu.

Cảnh nắm chặt tay vợ:

– Thế mẹ có yêu tôi không đã ?

– Để với nhau hai con rồi cậu mới hỏi tôi có yêu cậu không. Thôi cậu loạn óc rồi. Đi ngủ đi.

*

Sự xô xát đối với vợ hôm ấy chẳng làm đẹp lòng ghen của Cảnh. Nó chỉ càng làm cho Cảnh nghi ngờ thêm. Cảnh để ý dò xét vợ và bọn bè bạn của mình thì

thấy Tham Vinh năng đến nhà mình và xoắn xuýt chung quanh vợ mình nhất. Cảnh sực nhớ tới lời vợ mình nói với mình trước kia : “bác tham Vinh bác ấy bảo tôi đẹp như một nàng tiên”.

Một hôm, sau một buổi khiêu vũ mà Tham Vinh nhảy với Ngọc tới bốn lần, về đến nhà Cảnh liền thịnh nộ :

– Tôi cấm mợ từ giờ không được tiếp thằng Tham Vinh nữa đấy. Nó đến đây tôi tổng cổ nó đi. Tôi cấm mợ từ giờ không được nhảy đầm với nó nữa.

Ngọc lăn ra cười. Cảnh xông đến nắm tay vợ bóp thật mạnh :

– Mà cười gì ? Mà còn cười à ?

– Cậu đừng có vũ phu. Cậu đã tìm cho lòng ghen của cậu một cái tên rồi. Thế thì càng hay, thế thì càng hay. Nhưng

tôi nói để cậu biết bác Tham Vinh cũng như trăm nghìn thằng đàn ông khác, tôi khinh bỉ muốn nhổ vào mặt. Đồ vũ phu!

Nói xong, Ngọc quay vào. Cảnh đã thấy then vội vàng chạy theo nắm lại:

– Thế sao mợ nhảy với nó nhiều thế ?

– Người ta mời thì tôi nhảy. Thôi không nói nữa. Cậu muốn ghen thì mặc kệ cậu. Nhưng tôi nói để cậu biết cậu còn mày tao một lần nữa thì cậu chớ trách tôi. Cậu là người có học, tôi cũng là người có học mà cậu xử với tôi như thế cậu không thấy then à ?

Cảnh vội vàng cầu khẩn :

– Thôi anh xin lỗi em, vì anh yêu em quá.

– Cậu yêu tôi, cậu yêu tôi lắm. Tôi hiểu, tôi hiểu cho nên tôi mới tha thứ cho cậu chứ không thì một khi cậu xử vũ phu đối với tôi như thế, chúng ta phải xa nhau rồi.

– Thôi em tha thứ cho anh. Vì anh yêu nên mới ghen.

– Tôi nói một lần chót để cậu rõ : giống đàn ông tôi coi toàn là một lũ khốn nạn, không bao giờ tôi thèm để ý đến chúng nó.

– Thế sao mợ...

– À cậu muốn nói tại sao tôi trò chuyện và tiếp đãi họ phải không ? Tôi biết làm thế nào. Chẳng nhẽ mỗi lần trông thấy, tôi lại nhổ vào mặt chúng nó à. Chúng ta có sống một mình đâu. Chúng nó chẳng qua chỉ biết yêu phần

xáp, nước hoa, chứ chúng nó có biết yêu người đâu. Xưa kia lúc tôi nuôi con, đầu bù tóc rối nào có thằng hỏi đến. Chờ đến khi tôi trang sức làm đóm, chúng nó mới lặn đến như ruồi.

Rồi nhìn chồng một cách khinh bỉ :

– Với một bọn người chỉ biết ham có cái bề ngoài như thế, yêu làm sao được. Cậu nên bỏ cái lòng ghen khốn nạn đi. Và cậu nên nhớ chúng ta đã ăn nằm với nhau có hai đứa con, cậu nên lịch sự đối với tôi một chút.

Cuộc cãi lộn này cũng như lần trước chẳng giải quyết được gì cả. Cảnh thì càng ngày càng nề vợ, càng yêu mà Ngọc thì càng ngày càng làm dáng và càng xa chồng.

IV

Ái tình đối với một cậu “mỏ trắng”

Tôi có một tài liệu không ngờ.

Hồi ấy, tôi vừa cho xuất bản quyển “Hận nghìn đời” và đang thu thập tài liệu để viết quyển này thì bỗng một hôm anh Yến Đình nhảy bổ vào buồng giấy của tôi:

– Hay quá, đúng quá. Chính tôi đã gặp một cái “ca” như thế. Bọn trẻ thật không biết yêu đương, không đáng yêu đương, không thể yêu đương. Họ không

hiếu ái tình là gì. Ái tình đối với họ chỉ là một tấm lòng tự ái khốn nạn.

Tôi vội ngăn cản cái làn sóng nó đương trào ra ấy bằng sự mời một điều thuốc lá. Rồi tôi liền nghĩ ngay cách lợi dụng cái tài liệu bằng xương, bằng thịt mà ông giới đã ngẫu nhiên đưa đến cho tôi.

Tôi liền xin bạn thuật cuộc tình duyên của bạn cho tôi nghe.

– Ái tình tôi định viết trong quyển sách này là ái tình ở trong sự thực của đời, nghĩa là tôi chỉ chép vào đấy những mẫu đời, chứ không phải ái tình trong tiểu thuyết. Xin anh nhớ thế cho và đừng có thêm bớt. Bây giờ, tôi chỉ là một nhà phóng sự, chứ tôi không phải là một nhà tiểu thuyết.

– Tôi sẵn lòng, tôi sẵn lòng. Tôi thể không thêm bớt một việc. Tôi nói hết. Tôi sẽ nói hết.

*

Bây giờ, tôi xin nhường nhời cho ông bạn kể chuyện mình cho các ngài nghe.

. . . Thừa ấy, tôi là một thằng “mỏ trắng”, chúng nó là một lũ “mỏ trắng”, một lũ khốn nạn. Một người con gái mười bảy tuổi hiểu đời và có bản ngã rõ rệt hơn một thằng con giai mười tám, hai mươi nhiều. Bây giờ, tôi nhất quyết lấy “en”, tôi chờ “en” đoạn tang chồng rồi sẽ lấy.

– Thì anh hăng nhập đề đi.

– Tôi sẽ nhập đề, tôi sẽ nhập đề,

nhưng anh ơi, tôi đã bỏ phí mất bao nhiêu năm hạnh phúc.

– Chưa chắc.

– Lại còn chưa chắc gì nữa. Chỉ vô phúc cho những cô con gái nào yêu những thằng ranh con, những thằng mỏ trắng, những thằng mắt thịt ...

Tôi biết cái nguồn nước ấy nó mạnh quá không thể lấy cách gì mà trừ được, tôi liền khêu ngòi dẫn :

– Thì anh hãy nói cho tôi biết “en” ở đâu?

– Ở ngay đối cửa nhà tôi. H... ấy mà. Anh cũng biết đấy chứ?

– Có biết, nhưng nghe đâu lấy chồng đã lâu rồi cơ mà.

– Lấy chồng được mấy năm rồi.

Nhưng bây giờ chồng chết, còn hai năm nữa thì hết tang. Hết tang thì “en” sẽ là bà Yến Đình.

– Tôi sẽ đến ăn cưới. Nhưng thế thì anh mới là “hận nửa đời” chứ có phải “hận nghìn đời” đâu. Anh biết cô ta từ bao giờ và trong trường hợp thế nào nào ? Mà vì lẽ gì cô ta lại đi lấy chồng nào ?

– Tôi biết “en” vì một câu đồn của bè bạn.

– Tôi tưởng cô H... ở trước cửa nhà anh thì anh thấy luôn, sao anh lại nói mới biết sau câu đồn của bè bạn.

– Thế mới lạ lùng, nhưng thật là như thế. Anh nên nhớ biết với biết, yêu với yêu khác nhau. Chúng tôi ở trước cửa nhà nhau từ tấm bé thành ra quen mắt không để ý. Đến khi cô ấy có người

dạ, tôi cũng không hay. Thì tôi cũng coi cô ấy như một người đi đường, một cái bóng. Những đồ vật trước mắt mình thường có ai để ý đến đâu, ấy thế rồi một cơ hội đến, tôi để ý nhìn kỹ cái bóng ấy.

– ???

– Có gì đâu. Một hôm tôi có một túi bạn oắt con cùng chạc mười chín đôi mươi như tôi đến chơi. Chúng tôi đang đứng ở bao lan nói truyện gẫu thì thấy một thằng cũng oắt con và lùn tui đỗ xe đạp trước cửa nhà cô ta. Một thằng trong bọn mới reo lên :

– A, chồng con H...

– Chồng không đúng, chồng chưa cưới mới phải.

Tôi sửng sốt :

– Thế à, bây giờ tao mới biết đấy. Trông cái thằng ấy khả ố quá. Sao con H... lại lấy nó.

– Thì nhà nó giàu.

– Buồn nhỉ. Ông lại cướp bây giờ.

– Đố đấy.

– Thách đấy.

– Thế thì giỏi lắm.

Tôi cũng tưởng nói chơi thế, ai ngờ bọn họ xô vào đố tôi và họ cam đoan sẽ mất cho tôi một châu hát nếu tôi chim được.

Anh còn lạ gì cái tuổi hai mươi là cái tuổi hiếu thắng. Tôi nhận lời.

Chỉ trong một tháng tôi chim được. Tôi chim được bằng cách suốt ngày đứng

trên gác nhìn, bằng cách sang mua thuốc lá rồi, dúm thơ vào tay, vì nhà cô ta mở cửa hàng sén. Tôi nhận được cái thư đầu tiên của cô ta. Tôi đưa cho tụi bạn xem. Chúng nó đứng ở bao lan reo rầm lên, rồi tối ấy chúng nó góp tiền đưa tôi đi hát. Chúng nó thằng nào cũng phục tôi mà tôi thì càng phục tôi lắm.

Nhưng ngày mai sau khi đi hát về, tôi thấy hối hận lạ lùng, nhìn cô ta tôi thấy thèn thẹn ở chỗ đem thơ của cô ta cho bạn xem. Tôi có cái cảm tưởng tôi là một thằng hèn. Cô ta đã bị lừa bởi một thằng hèn.

Có cái trạng thái ấy ở trong tâm lý rồi, tôi nhìn kỹ lại mặt cô ta thì thấy có nhiều cái rất đáng thương và rất đáng yêu. Rồi dần dần, tôi yêu thật, rồi tôi mới biết cô ta để ý tới tôi đã từ lâu.

Cái yêu của tuổi trẻ nó lạ lắm. Suốt ngày, tôi đứng nhìn cô ta mà đêm đến thì chúng tôi lên gác lấy hương viết vào kính để ra hiệu cho nhau. Sáng ra, tôi mở choàng mắt thì liền phải chạy ra bao lan cho tới bao giờ nhìn thấy cô ta, rồi có làm gì mới làm được. Thật là say nhau như điên đảo. Ấy thế mà không hiểu sao tôi vẫn để cho tội bạn đứng ở bao lan hò reo chế riếu cô ta mà không ngăn cản. Thế mới biết tuổi trẻ thật là khốn nạn.

Đã yêu cô ta rồi, tôi thấy người chồng chưa cưới của cô ta đến, tôi ghen, tôi không chịu được. Tôi viết cho cô ta những lá thư dài hàng chục trang bảo cần phải từ hôn.

Một điều cần nói để anh rõ là từ khi chúng tôi yêu nhau thì mỗi khi thằng C... ý trung nhân của cô đến là cô lên gác nhìn tôi, chứ không ở dưới nhà trò

truyện như trước nữa. Thằng ấy nó mê cô ta lắm. Mà mê cũng là phải vì nó xấu còn cô ta đẹp. Hai nhà biết nhau đã lâu, lại ở cùng làng bố mẹ dạm hỏi thì cũng vâng lời, chứ cô ta không ưa gì nó. Lại càng không ưa từ khi cô ta biết tôi.

Tôi, tôi muốn lấy lắm. Tôi ngỏ ý với thầy tôi, thầy tôi cũng bằng lòng. Nhưng chỉ hiềm một nỗi cô ta đã có người dạm. Tôi bảo cô ta nếu không từ hôn, tôi đi xa.

Bức thư ấy đưa cho cô ta ngày hôm trước thì ngày hôm sau bà mẹ cô ta – cô ta mồ côi bố – cho người mời tôi sang. Thì ra cô đã thú hết với bà cụ mà bà cụ thì không bằng lòng cho cô ta lấy tôi, vì một lẽ bà cụ cho tôi là đồ mất dạy, bởi tôi có một lũ bạn mất dạy. Chúng nó cứ luôn luôn đến nhà tôi làm âm ỹ. Thằng thì gảy đàn. Thằng thì hát tây. Bà cụ gọi tôi sang tôi không biết bà cụ ghét tôi, tôi

mừng hí hửng. Đến khi nghe bà cụ nói, tôi mới toát mồ hôi.

– Tôi nghe cháu nói cậu có lòng thương cháu, nhưng cháu đã có người hỏi rồi. Vậy xin cậu từ giờ đừng trêu ghẹo gì cháu nữa, kéo họ nhà chồng nó biết thì chẳng ra thế nào. Vả lại, tôi với cụ bên nhà lại là chỗ người lớn, như thế mang tiếng cả. Tôi đứng ngây như bụt ốc chẳng biết giả nhời thế nào. Bà cụ lại nói một cách mai mỉa :

– Cái nhà này tôi đã cầm cho người ta rồi. Cậu đừng tưởng rằng tôi có nhà đâu mà cậu cứ theo đuổi cho uống công.

Tôi giận sôi lên, nhưng cũng không nói được câu nào, quay về. Yêu, nhưng thấy mẹ cô ta ngờ tôi muốn lấy cô ta vì nhà, tôi vừa thẹn, vừa giận, muốn bỏ ngay. Nhưng khi lên đến gác nhìn sang

thấy cô ta ôm mặt khóc, tôi lại thương và lại yêu lên bội phần.

Bà cụ từ đấy giữ cô ta dit dìn dít thành thử tôi viết cho cô ta một bức thư nói rằng tôi không phải dân đào mỏ, và nếu bà cụ không thuận thì chúng ta đem nhau đi trốn, mãi mười hôm sau tôi mới có cơ hội để đưa.

Chiều hôm ấy, tôi nhận được một bức thư nói rằng cô ta chỉ có một mẹ một con, đi trốn thì bất hiếu quá. Nhưng nếu cô ta nói bà cụ không nghe thì thôi cũng đành đi trốn vì chỉ có cách ấy mới có thể lấy được nhau.

Lúc ấy, tôi mừng quá, cảm động quá, tôi đứng trên bao lan vừa đọc thư vừa khóc, vừa chấp tay vái cô ta. Quả tình, lúc ấy tôi không nghĩ đến việc đem nhau đi trốn thì lấy gì mà ăn và trốn ở đâu.

Tôi đang say sưa vì được yêu thì một hôm tôi nhận được một bức thư của thằng chồng chưa cưới của cô ta, xin cho gặp tôi để nói một việc quan trọng.

Nghĩ đến cái thư ấy, tôi cười nẻ ruột, mà nghĩ đến cuộc gặp gỡ, tôi vừa then cho nó lại vừa then cho tôi.

Chúng tôi gặp nhau ở trường thể dục. Bắt tay nhau đường hoàng và vẻ mặt nghiêm trọng như những nhà đi thuyết khách, chúng tôi gọi nhau bằng ông cần thận. Nó nói trước :

– Chắc ông cũng chẳng lạ gì tôi yêu H... lắm. Đôi bên cha mẹ đã thỏa thuận, chúng tôi sắp lấy nhau, ông là người quân tử, ông đừng nên phá cuộc tình duyên của tôi.

Hình như nó có xếp đặt câu nói

trước, nên nó mới nói được lưu loát như thế. Còn tôi thì vì không xếp đặt nên hơi bối rối. Tôi chỉ thấy khoái về chỗ nó tôn mình là quân tử và chỗ nó xin tôi nhường.

– Nhưng H... không yêu ông mà H... yêu tôi...

– Tôi biết thế nên tôi mới mời ông đến đây và xin ông, chứ không thì tôi mời làm gì.

Nó nói đến đây vì xúc cảm quá, nó khóc.

– Thôi xin ông nhường cho tôi.

Tôi thấy nó khóc, tôi thương hại, tôi quên phăng người yêu, tôi chỉ còn thấy tôi là một người quân tử, một thứ quân tử ranh con.

– Ủ tôi nhường.

Nó thấy tôi nói thể cảm ơn rồi rít :

– Ông không nói dối chứ, từ nay ông không viết thơ cho H... nữa chứ ? Ông thể đi thì tôi mới có thể tin.

Chẳng những tôi thể, lúc từ già tôi còn bảo nó :

– Người quân tử không bao giờ nói dối.

Tôi về kể chuyện cho tụi bạn “mỏ trắng” của tôi nghe, chúng nó lại phục tôi anh hùng.

– Ấy thế rồi vì lòng tự ái quá mạnh, anh không thơ từ gì cho H... nữa.

– Không, tôi có viết một bức thơ cho H... nói rõ vì cố gì...

– Anh nhường...

– Đúng thế. Lá thư ấy đưa sang thì luôn mười ngày tôi không thấy H... ra ngồi hàng.

– Anh có biết vì lẽ gì không ?

– Tôi hơi áy náy. Nhưng tôi đã trót thế, rồi tôi không dò hỏi nữa. Thành ra tôi không biết. Tôi lại ngờ bà cụ cho cô ta về quê.

Ba tháng sau, tôi biết rằng cô ta ốm vì bức thư của tôi thì đã muện rồi. Nhà giai đã ăn hỏi và sắp cưới rồi. Cái nhà ấy bà cụ đã bán sắp sửa dọn về nhà quê rồi.

Tôi còn nhớ hôm sắp dọn về nhà quê, bà cụ đi trước, cô ta đi sau, mấy lần quay lại nhìn tôi hình như muốn nói gì,

Lúc ấy thì tôi hối hận lắm. Tôi vội

vàng chạy xuống định đi theo thì chẳng may ra đến đường tôi đã gặp thằng C... đi xe đạp đến. Trông thấy nó, không hiểu sao tôi quay vào.

Tôi cũng không hiểu sao khi tôi lên đến gác, tôi vội vàng đem những bức thơ của cô ta viết cho tôi ra đọc lại, rồi tôi cứ khóc ròng. Nhưng người ta không thể khóc được mãi.

– Thế bao giờ thì cô ta lấy chồng?

– Một tháng sau. Cưới ở nhà quê. Trước khi cưới, cô ta có viết cho tôi một bức thơ. Bức thơ thật là ai oán. Cô ta thống trách tôi đã làm hại cuộc đời cô ta. Và cô ta kết bằng một câu: dù thế nào, em cũng vẫn còn yêu anh, yêu anh mãi.

– Thật là một hình phạt.

– Một hình phạt ghê gớm, một hình

phạt mãi mãi. Câu ấy nó theo đòi tôi trong khắp các cuộc vui. Nó là một con ma luôn luôn nhắc nhở cho tôi biết tôi là một thằng khốn nạn. Tôi đã bỏ lỡ hạnh phúc yêu đương của đời tôi.

Sau khi đã từng trải ít chút việc đời, đã lăn lóc chơi bời đi bợm trong mấy năm và sau khi đã bị thất vọng về mấy cuộc tình duyên, tôi mới biết cái tình xưa là quý. Nhưng còn biết làm thế nào. Tôi đành nuốt hận và tự trách mình. Thì may cho tôi, năm ngoái tôi được tin chồng cô ta chết và cô ta đã có con.

– Thế anh làm thế nào ?

– Thì còn làm thế nào nữa. Người ta chỉ lầm một lần, chứ lầm hai lần thì còn có thể là người thế nào được nữa. Tôi chờ xong trăm ngày chồng cô ta tôi liền đến tận nhà.

– Đến tận nhà. Nhà ai? Nhà cô ta hay nhà chồng cô ta ?

– Nhà chồng cô ta.

– Thế anh nói những gì, cô ấy nói những gì?

– Thoạt trông thấy tôi thì cô ấy rú lên, rồi cắm đầu chạy. Nhưng sau hình như nghĩ nếu làm như thế thì người nhà chồng nghi, cô ta lại quay ra và tảng lờ coi như tôi là bạn của chồng đến hỏi thăm.

– Thế anh nói gì?

– Thì tôi cũng phải tảng lờ như thế. Nhưng rồi thừa một lúc mọi người không để ý, tôi nhắc cho cô ấy biết câu cuối cùng của bức thư cuối cùng cô ấy viết cho tôi, rồi tôi bảo :

– Anh biết tội lỗi đã nhiều. Nhưng

anh xin đến bù lại. Con em sẽ là con anh, chờ ba năm vô việc anh sẽ đến đây.

– Thế cô ta có giả nhời gì không?

– Không, tôi chỉ thấy cô ấy quay đi chùi nước

– Có lẽ thế lại hay hơn là lấy nhau từ trước. Cô ấy đã yêu, cô ấy lại được chịu ơn anh thì sau này vợ chồng chắc sẽ tương đắc lắm.

– Chắc chắn, nhưng anh ôi, tôi đã để bốn năm hạnh phúc trôi đi...

V

Anh về... thì mày cũng được

Câu truyện này là một câu truyện chơi cổ. Nhưng nó trẻ cho các thế kỷ. Nó chứa đựng một chân lý.

Trong đó, có một phương diện sinh lý của ái tình, thứ ái tình mà người ta thấy diễn ra thiên hình vạn trạng ở trong xã hội loài người, chứ không phải thứ ái tình lý tưởng nằm trong các tiểu thuyết.

Loài người bị cai trị bởi một luật lệ sinh lý, ái tình của loài người cũng không thể vượt qua.

Là một giống có xương có thịt và có linh hồn, tại làm sao người ta lại không can đảm mà nhận rằng tình yêu của loài người chỉ có thể đầy đủ cả trong sự thỏa mãn của xương thịt và linh hồn. Người ta lại đi chia ra thứ yêu vật chất và thứ yêu tinh thần.

Giả đạo đức hay chỉ là một thuật để dối mình và dối người.

Xét vấn đề ái tình trên miếng thịt nóng hổi của đời, tác giả gạt ra ngoài những tưởng tượng, những lý tưởng do tưởng tượng của nhà tiểu thuyết gây nên.

Nếu có cái thứ yêu tinh thần ấy thì tác giả chỉ có thể nhận rằng đó là một... chỗ nghỉ chân hay là cái buồng đợi để đưa đến một ái tình hoàn toàn bằng sự phù hợp với cái yêu của xương thịt.

Sự nam nữ tương thân là một vấn đề sinh lý cần đến cho cơ thể cũng như sự ăn uống.

Nếu không có một cơ gì ngăn trở như kẻ đau bệnh thương hàn kia phải kiêng ăn đồ rắn thì người ta bất cứ đàn ông hay đàn bà đều có quyền làm thỏa mãn một cần dùng tự nhiên nó chẳng có gì là luân lý hay vô luân lý. Nó chỉ là một cần dùng sinh lý.

Người mẹ góa thương con, người vợ góa yêu chồng vì một lẽ thiêng liêng và vì lòng trắc ẩn đối với người thân yêu gạt sự cần dùng sinh lý ra ngoài, đó chỉ là một hy sinh đáng sùng bái, đáng ca tụng. Nhưng ta cũng không thể vì đó mà bảo rằng: vấn đề sinh lý đó không có ở trên đời. Chúng ta đều bị nó cai trị. Xét ái tình không thể nhãng quên nó.

Sự... thân mật của giai gái chỉ có thể hoàn toàn sau sự... pha trộn của cả xương thịt và linh hồn, chứ nói rằng sự thân mật của linh hồn đi sau sự thân mật của xác thịt thì khó quá.

Ở đây, tác giả chỉ xét thấy thế nào thì viết ra thế. Nếu nó có làm mích lòng một vài nhà đạo đức giả và một vài nhà luân lý nửa mùa thì nó cũng có cái tính cách làm bằng lòng những người yêu sự thực.

Trong cái xã hội mà người ta kiêng nhiều cái tên không dám nói đến, nhiều việc không dám bàn đến, mà người ta ghê sợ nhiều cái, không phải rằng những cái ấy có gì đáng ghê sợ, mà chỉ bởi óc người ta đã nô lệ nhiều thành kiến hẹp hòi, gợi một vấn đề sinh lý trong ái tình thật là khó nói.

Vậy xin các bạn thể tình cho cái lỗi

hành văn ngoắt nghéo chủ tâm để làm cho các bạn nhìn thấy hình ảnh những việc mà tác giả không thể cứ tên mà gọi. Tác giả muốn các bạn theo cái lối đọc qua những dòng (*lire entre les lignes*) là thế.

✱

Bà Lý Chấm đương trong thời xuân phong phớn thì bị ông giời ác độc chơi khăm đem sự thử thách đến cho xác thịt bà bằng cách gọi ông Lý về thiên đình.

Lấy chồng từ năm mười lăm, thoát đầu bà ghê sợ sự chung dụng của xác thịt cho mãi đến năm hai mươi, các bộ phận trong người đến thời kỳ sung mãn, bà mới biết nếm mùi... ái ân.

Say sưa với cái hơi giai trong hai năm thì vật sự cần dùng của xác thịt bà bị...

bóp cổ vì không có người chồng chính thức túc trực ở cạnh.

(Kiểm duyệt bỏ)

Ở trong chốn thôn quê mà mỗi người sẵn sàng làm một ông quan tòa nghiêm khắc và một nhà đạo đức độc đoán ...

(Kiểm duyệt bỏ)

Bà đành nghiêng rằng chịu cuộc nội loạn ghê gớm ở trong người cho đến khi ba năm vô việc.

Rồi thì tìm kẹp mãi những lò xo trong người bà, các lò xo thành yếu đi. Rồi thì chúng cũng không nhổm dậy nữa, bà nhất quyết ở vậy để thờ chồng, chứ không nuôi con, vì bà không có con.

Nhưng có một người rất không muốn nhìn thấy những lò xo trong người

bà liệt máy, người ấy là anh lực điền Phú làm cho nhà bà đã năm năm nay từ hồi còn mồ ma ông Lý

Nhà bà Lý tôi giàu, người bà Lý tôi đẹp, nết bà Lý tôi ngoan, anh lực điền yêu vì người cũng có, vì của cũng có và vì nết cũng có. Năm ấy anh lực điền 23 mà bà Lý tôi 25.

Xưa còn mồ ma ông Lý, anh lực điền đã ngoan ngoãn thì từ khi ông Lý mất đi, anh lực điền lại càng ngoan ngoãn hơn. Thôi thì việc đồng áng, việc vườn tược, việc trong, việc ngoài, anh ta làm gấp năm gấp mười như việc nhà mình. Thức khuya, dậy sớm, làm ăn vợ vén thật là đáng một lực điền. Bà Lý tôi vì thế cũng nhẹ tay và cũng quý hơn các người làm khác. Cái trò nhà quê tham công tiếc việc thấy thế thì ai chẳng phải mếu. Vì thế mỗi năm anh lực điền xin ra, bà Lý

lại cứ nhất quyết giữ ở lại.

Anh Phú lại hiền lành ít nói, ai bảo sao chỉ tùm tùm cười. Anh lại còn giỏi trai là khác nữa. Các cô gái làng đã nhiều cô ví von để trêu anh, nhưng cái thằng phải gió nó cứ ngây ngây ngô ngô thế nào ấy.

Mà rõ tườu chữa, ai trêu trọc nó, nó cứ ửng đỏ mặt rồi, nó ù té chạy. Nó chỉ biết có làm, làm như trâu cả ngày.

Nhiều cô gái táo bạo lại ngờ rằng thằng cha ái nam ái nữ. Tiếng ấy đồn ầm lên đến tại bà Lý. Bà Lý thấy thằng cha hiền lành thì cũng muốn trêu, hỏi nó :

– Mày ái nam, ái nữ thật đấy à?

Nó đỏ ửng mặt rồi cũng cảm đầu chạy.

Cái chỗ lập tâm của thằng Phú có

giời biết. Nó lập tâm từ cái hôm nó thấy bà Lý má đỏ hây hây tùm hụp cái khăn the mở quạ, phất phơ cái váy sồi trên cái thêm gạch tòa nhà năm gian, bể nước cây mít đủ cả.

Ba chục mẫu ruộng, chiếc nhà năm gian, với một bà Lý đang xuân, anh lực điền còn ao ước gì hơn.

*

Ấy thế là một hôm tháng mười đang gặt, người ta thấy nó ngã lăn đùng ra. Người ta vừa túm đến thì đã thấy nó nhồm dậy mắt trợn trừng, nó quát :

– Đưa triệu đồng đây tao.

Rồi nó nói huyền thiên như hồi ông Lý còn sống.

Ông Lý về nhập vào nó.

Người ta thì thảo. Rồi người ta vội về gọi bà Lý, họ hàng nhà ông Lý, họ hàng nhà bà Lý.

Một lát sau, mọi người vây quanh, thằng Phú cử đảo lia, đảo lịa, vừa đảo miệng vừa hét :

– Đưa triệu đồng đây. Bảo thằng trương tuần phải liệu mà canh phòng cho cẩn mật, chứ không thì tao đốt vào đít đấy.

Rõ cái giọng hống hách của ông Lý. Bà lý thấp hương rồi lại gần vái thằng Phú, vừa vái vừa khẩn:

– Thôi anh sống khôn, chết thiêng, trần gian nhỡn nhục có điều gì không phải xin anh dạy bảo để lễ tạ anh. Hay hoặc giả mỗ mả có gì động chạm, xin

anh cho biết để liệu đường mà cầu cúng.

Thằng Phú cứ đảo lia, vừa đảo vừa nhìn bà Lý bằng đôi mắt đỏ ngầu rồi bỗng nói:

– U mày đấy ư? U mày đấy ư ? không có việc gì cả. Anh chết đi một cách oan uổng, anh nhớ họ, nhớ hàng, nhớ làng, nhớ nước, nhớ u mày thì về đấy thôi.

Thằng Phú nói song khóc hu hu. Mọi người thấy nó khóc cũng cảm động khóc rưng rức.

– Thế nào anh ở dưới ấy có thêm khát cái gì không để em liệu cung tiến.

Thằng Phú lắc đầu rồi nó ôm lấy cụ Phó là bố bà Lý Chấm (ông lý mỗ côì cả cha mẹ).

– Con bỏ thầy, bỏ mẹ con đi thế này, thật là bất hiếu bất mục quá. Nhưng số kiếp con chỉ ở với thầy mẹ có thể thôi. À, con còn quên không nói để thầy biết: khi con còn sống, con có chôn ở địa bể nước cạnh thêm phía trong mười hai đồng bạc, thầy đào lên lấy mà tiêu và mua cho con một con ngựa chử ở dưới này không có ngựa, đi về mỗi chân lăm.

Mọi người ồn ào:

– Ủ hôm đốt mã cho ông Lý không có ngựa thật, thiêng thế thì thôi bây giờ về đòi.

– Thôi con chào thầy mẹ. U mày ôi, anh đi nhé.

Thắng Phú nói xong ngã ngựa, mắt trợn trắng, sùi bọt mép. Mọi người xúm đến gọi. Một lát nó tỉnh nhồm dậy :

– Ô, làm cái gì mà xúm xít thế này không cho người ta gặt nữa ư?

Rồi nó lồm cồm bò dậy đi kiếm liềm. Mọi người hỏi nó thì nó chẳng biết gì cả. Ai cũng cho là một chuyện lạ nhưng khi về đào cạnh bể rõ ràng mười hai đồng bạc bà xòe, ai cũng cho là ông Lý linh thiêng tiếc của về bảo cho cha mẹ biết.

*

Bằng đi ba tháng không thấy ông Lý về. Thằng Phú thì vẫn cứ ngoan ngoãn siêng cần như trước. Có ai hỏi nó thì nó bảo là chế diểu nó. Người nhà thì cho là nó ngoan, nên ông Lý mới nhập vào nó.

Người ta nói mãi, thằng Phú mới sùng sốt hỏi:

– Có thật ông về nhập vào tôi đây à ?

– Chả thật thì bốn à ?

– Thế thì tôi phải làm lễ tạ mới được.

Ấy thế là nó vay tiền bà Lý làm cỗ xôi con gà để lễ tạ ông Lý.

Nó khăn áo chỉnh tề lại lễ. Lễ xong nó khóc tu tu, Bà Lý thấy thế cũng xúc động khóc tu tu,

Đến nhá nhem tối, mọi người đang uống rượu thì thấy thằng Phú ở ngoài sân mắt trợn trừng đứng dậy khoa chân múa tay, vừa vuốt ngực, vừa cười nói:

– Con ăn ở với ông thế là có nghĩa lắm. Có nghĩa lắm. Ông sẽ phù hộ cho con.

Mọi người nhớn nhác:

– Ông Lý lại về nhập vào thằng Phú kia kìa. Chắc vì nó tâm thành.

Bà Lý chạy lại khẩn vái thì thằng Phú chỉ cười ha hả rồi nó nắm tay bà Lý lôi vào trong nhà. Nó để bà Lý ngồi ở giường, rồi trèo lên bàn thờ.

Ở dưới người ta lạy như tế sao. Trên bàn thờ thằng Phú khóc tu tu:

– U mày ơi, tao đi tao nhớ u mày lắm, tao nhớ thằng Phú lắm. U mày nên thương nó làm ăn ngoan. Hôm nay tao thấy nó cúng tao nên tao về để chứng cho cái lòng thành của nó. Tao đi u mày có nhớ tao không ? À hôm nọ, tao lú lắp quên không bảo cho u mày biết tao còn chôn ở gốc khế sáu đồng bạc. U mày đào lên rồi lấy hai đồng mua cho thằng Phú cái khăn.

Thắng Phú nói xong ngã dùng ra va đầu vào cái bát hương chảy cả máu.

Mọi người ở dưới xì xào :

– Thắng rồi ! Thắng rồi !

Người ta lên kéo thằng Phú xuống. Nó nằm thiếp đi nửa giờ mới tỉnh.

Băng đi một tháng. Thằng Phú vẫn làm ăn ngoan ngoãn.

Rồi một hôm đang nửa đêm, bà Lý đang trần trọc không ngủ thì có tiếng lục đục ở bàn thờ. Bà Lý chạy ra thì thấy thằng Phú đang ngất ngưỡng ở trên đảo lia đảo lia.

– Anh đã về đấy ư?

Bà Lý nói xong vái. Rồi bà toan mở cửa gọi người nhà thì thằng Phú đã vội nhảy xuống nằm lấy tay.

– Thôi tao nhớ u mày tao về một tí rồi tao lại đi ngay, u mày đừng gọi ai lên mất giấc ngủ của người ta. U mày ngồi xuống đây.

Thằng Phú vừa nói vừa kéo bà Lý ngồi xuống cạnh. Nó vừa vuốt ve hôn hít vừa kể lể:

– Tao bỏ u mày tao đi tao nhớ quá.

Trước bà Lý còn ngượng gạt tay đi, nhưng sau bà nghĩ tuy là xác thằng Phú nhưng đó là hồn chồng bà nên bà cứ để yên cho thằng Phú vuốt ve.

Vừa vuốt ve vừa kể lể cho đến lúc bà Lý thấy trong người bốc lửa thì thằng Phú ôm ghì lấy...

Mặc dầu, là thằng Phú nhưng tự nghĩ mình không có quyền từ chối sự yêu đương của chồng đã mượn xác thằng

Phú mà về, bà nhắm mắt ứng chịu...

Cái phút sinh lý đang sôi nổi chưa kết khúc thì thằng Phú đã nói:

– Thôi anh về đây...

Bà Lý cuống cuống ôm ghì lấy thằng Phú :

– Anh về thì mày cũng được.

*

Người đàn bà không thể từ chối với một người đàn ông một khi người ấy đã chiếm được... mình một lần rồi.

“Mày cũng được” chừng mười lần thì bà Lý có mang, rồi bà Lý phải lấy thằng Phú.

Họ hàng làng nước mề nheo một ít lâu rồi thì cũng đâu vào đấy bởi vì việc đời không thể không đâu vào đấy mãi. Đôi vợ chồng ấy tương đắc với nhau lắm.

Một đêm xuân, bà Lý nằm cạnh chồng tần mẩn hỏi:

– Phải nói ngay mình định bày ra cái trò ấy để định... lấy tôi, chứ ông Lý ông ấy đã chết tám đời có về gì được. Thú ngay đi.

– Thật mà ai lại dám làm cái chuyện tà đình ấy.

Bà Lý béo thẳng Phú :

– Không, phải nói thực rằng mình yêu tôi mình muốn lấy tôi, rồi mình đem chôn bạc để làm cho tôi phải tin. Rõ ràng đồng bạc sứt một cạnh ở chỗ đầu người trước tôi giả công mình.

Thằng Phú biết rằng không thể chối được nữa. mà cũng chẳng cần phải chối nữa liền ôm lấy bà Lý:

– Ủ, tôi bày mưu đấy. Tại tôi yêu mình quá.

– Ông mãnh thế thì thôi!

Thằng Phú càng ôm chặt:

– Thế thì có sao... Thế thì có sao... không thể sao bây giờ lại .. được thế này.

Bà Lý thở hổn hển không giả nhời. Lòng bà thấy yêu thằng Phú hơn lên.

Rồi sau thằng Phú làm lý trưởng. Rồi đôi vợ chồng ở với nhau đến già với một đàn con.

Ái tình nhiều khi chỉ bắt đầu bằng những “mày cũng được”.

Và có lúc nó chỉ gọn lỏn với những...
“mày cũng được”.

Mà phần nhiều ái tình của người đời
cũng như cái thuật của thằng Phú, là dàn
cả một trò hề lớn lao để đi đến chỗ....
“mày cũng được”.

VI

Em đừng có chửi giời

Vân là một danh ca vừa có tài, vừa có sắc, vừa có tiền, không nhiều lắm, nhưng đủ phong lưu, lịch sự. Thông minh và thú nhất có cái mồm giảo hoạt, Vân thật có đủ điều kiện để gọi là một người biết nghề.

Cái nghề của nàng là một nghề để kiếm tiền, nàng hiểu như thế, nhưng nàng cũng hiểu thêm rằng nếu tuyên bố trắng ra rằng nghề của mình chỉ là để kiếm tiền thôi thì nàng sẽ làm tiêu diệt

đi ở trong đầu khách hàng của nàng cái phần thơ gây ra bởi tưởng tượng.

Mất cái phần thơ gây ra bởi tưởng tượng thì bực hát nhà cổ đầu chỉ là một cái thợ buôn người. Vì thế nàng làm tiền, làm tiền một cách ráo riết nhưng vẫn cố làm ra cái vẻ ta đây không cần.

Một điều mà khách làng chơi ai cũng phục là chi nhiều ít thế nào, không bao giờ nàng đếm cả. Và nhờ có tội cần nào quít tiền, nàng cũng không đưa lên đồn bao giờ.

Nàng là chủ một nhà hát và một nhà nhả có chừng mấy chục con em. Nói đến mùi đời và lòng người thì nàng đã từng trải lắm lắm rồi?

Người ta biết rằng nàng đã làm nhiều người lệch nghiệp và nàng đã nhận tình

từ ông cho đến thằng. Nàng thường nói với bọn chị em :

– Chỉ để cái sắc đẹp mà chơi và để cho người ta tôn thờ, chứ không bao giờ lấy chồng.

Rồi một khi bỏ một tình nhân, nàng lại cười bảo với chị em :

– Tôi chỉ là một quả quất để mà chơi thì đẹp mắt, chứ bóc ra ăn thì chua lắm. Nhưng người ta cứ nhất định lạy lục xin... ăn thì làm thế nào Chả nhẽ, người ta lạy lục mà không cho.

Lòng một người như thế thật là một hòn bi để đâu nó cũng lăn, hơi đụng đến là nó lăn.

Muốn cho nó đứng yên ở đâu lâu, phải có một chỗ lõm.

Chỗ lõm ấy, nàng gặp tôi hôm nay trong nhà nhảy đầm của nàng.

Mười một giờ nàng xuống qua xem có đông khách không thì ở đầu buồng có tiếng người gọi nàng:

– Kìa các anh xuống bao giờ?

Mọi người đứng dậy bắt tay. Rồi một giọng đàn ông nói:

– Đây thì ai chị cũng biết cả rồi, chỉ duy có nhà văn sĩ. Tôi xin giới thiệu ông Ngôn, một nhà làm báo đại tài, bà Hồng Vân một danh ca số một.

Vân tươi cười:

– Rất là hân hạnh. Tuy hôm nay mới được gặp, nhưng tôi đã được biết tiếng.

Ngôn lạnh lùng:

- Tôi cũng được biết tiếng bà.
- Ấy ở đời chỉ là những cái tiếng đấy thôi ngài ạ

Hồng Vân nói xong cười khanh khách. Mọi người cùng cười.

Ngôn vẫn không cười :

- Những cái tiếng thì thế, những thời thường đến gần nào có gì là lạ đâu.

Trong bọn hình như có nhiều người ngấp nghé Vân, liền đề nghị :

- Thế thì ta lên gác hát để thật gần cho nhà văn xem có cái gì lạ không

Ngôn xua tay:

- Vô ích, tôi đã nhiều lần được biết nghĩa bóng những cái... tiếng tăm. Thôi

ta nhảy rồi về đi ngủ cho béo mắt.

Văn hơi khó chịu vì bị khinh bỉ ra mặt. Một người trong bọn muốn được lòng Vân liền nắm Ngôn cổ kéo lên :

– Thì cứ lên.

– Bà Vân hát hay lắm, ca hay lắm, đàn hay lắm, bình thơ hay lắm. Anh sẽ thấy nhiều cái lạ. Bỏ cái bộ mặt miếng da lừa của Balzac đi.

✱

Hôm ấy, người ta nói chuyện về người nhân tình đã bỏ Văn hay bị Văn bỏ thì đúng hơn. Văn phân trần mọi lẽ cốt ý để bào chữa không phải lỗi ở mình.

Mọi người muốn vừa lòng Vân để.... cầu lợi, đều cho Văn là phải. Duy có Ngôn

thì vẫn nằm im cạnh bàn đèn, chẳng nói năng gì và hình như cũng không thèm để ý đến câu truyện của Vân. Vân hình như khó chịu quay lại :

– Như thế thì ngài nghĩ thế nào ?

Ngôn không nhúc nhích chỉ sẽ nói:

– Bà hỏi tôi ấy à ? Tôi nghĩ thì còn nghĩ thế nào nữa. Bà cho phép tôi thành thực nhé.

– Vâng, em rất ưa thành thực.

– Nếu bà bào chữa như thế để giữ phần tử tế về bà để định gây mỹ cảm với bọn khách hàng sau này của bà (Ngôn vừa nói vừa chỉ bọn anh em) thì bà lạnh ghê lắm. Vì có thằng đàn ông nào là không thích một người đàn bà chung tình, mặc dầu chúng nó bạc tình luôn luôn. Nhưng nếu bà thực người muốn

biết tình vì tình, chứ không phải làm tình vì tiền thì bào chữa như thế còn non lắm. Nó cũng vào khuôn sáo thường tình, chứ có gì là lạ.

Một người trong bọn bô bô:

– Non ở chỗ nào, nói ra.

– Thì còn ở chỗ nào nữa. Cái tình thực nó yên lặng, nó biết nó đủ rồi. Mà cho dù hai bên có bỏ nhau nữa thì trong chữ tình, có cái gì là đáng trách mà cần phải bào chữa. Đèn hết dầu thì đèn tắt. Xe hơi hết “xăng » thì xe hơi không chạy, có thể thôi. Hết chất cháy thì tình phải hết. Cần gì phải phô bày ra cho nó náo lòng mình. Ai trách ai bạc tình hay ai khen lòng chung tình, tôi cho người ấy còn nông nổi lắm. Cái tình của họ còn là một thứ tình đom đóm. Con ngựa nó chỉ có thể chạy được ba mươi dặm, tại

làm sao cứ muốn cho nó chạy một trăm dặm. Chạy ba mươi dặm, nó chết chân thì nó đứng lại. Ta chỉ biết cái thú rằng ta đã được ngồi trên lưng nó ba mươi dặm, có khỏe không, hơi đâu đi đào óc để tự làm khó chịu cho mình về những điều mà giới không cho cái sức con ngựa kia làm được.

Mấy người vỗ tay. Vân không biết nói thế nào. Vân gặp phải một người nó cứ tên các việc mà gọi. Chẳng những thế, nó lại đứng ở trên cao nhìn mình.

Uống rượu sâm-banh xong, Ngôn nằm ở cạnh bàn đèn ngủ tí tấc mặc cho mọi người ca hát truyện trò. Đến hai giờ, Ngôn xách mũ ra về, ai giữ cũng không ở.

Vân tiễn Ngôn ra đến tận cửa:

– Hôm nào rồi mời ngài xuống nói truyện, em thích nghe truyện ngài lắm.

– Bà nói câu ấy lại không thành thực rồi. Chuyện tôi chỉ làm khó chịu cho bà.

– Khó chịu mà dễ chịu.

– Câu ấy nghe được. Có phải thế để chờ một ngày mưa dầm tôi sẽ xuống. Những hôm ấy tôi mới có hứng nói truyện.

✱

Vân lại buồn hỏi mọi người về thân thế Ngôn.

– Trước nó giàu lắm đã đi chu du các nước, bây giờ nó nghèo.

– Tôi có xem văn, chưa chán lắm.

– Nó thì trong đời nhiều tình duyên lắm. Có một lần nó đã nói với một người anh em thân rằng nó có thể tự phụ là người đã biết đủ các thứ da của các giống đàn bà ở trên trái đất.

– Bây giờ có nhân tình ai không ?

– Nó ghét đàn bà lắm.

Một người cãi :

– Nói không ghét đàn bà thì không đúng. Nói rằng nó khinh thì đúng hơn. Nó biết nhiều thấy nhiều nên nó ngấy. Thì không nghe nó nói ra mồm đấy à: chẳng có cái gì lạ cả. Lòng nó dẫn lắm.

Một người muốn nịnh Vân :

– Tuy thế, nhưng giá gặp tay chị Vân thì mấy cũng phải mềm.

– Chưa chắc, nhưng cái cốt yếu là tôi có yêu người ta không đã.

– Giá chị có yêu nó thì vị tất nó đã yêu chị, nó như con gấu ấy. Chỉ hôm nào nó hứng lên nó nói chuyện là thú thôi.

Bốn giờ sáng hôm ấy, Vân đi nằm với nhiều ý nghĩ luẩn quẩn trong đầu.

Nàng luôn luôn nghĩ tới cái anh chàng đầu tiên không nịnh hót bộ đợ mình như mọi người khác mà lại còn khinh ngay vào mặt mình là khác. Xưa nay, quen được người ta tâng bốc, thành ra sự tâng bốc đối với nàng không có nghĩa. Nàng lại coi là có nghĩa sự khinh khi của Ngôn đối với mình. Nàng cũng biết rằng bảo chữa sự chung tình của nàng là để lấy lòng khách hàng và để dử xem có anh nào tự chui đầu vào tròng, chú nhân tình với nhân bánh, nàng, có

thiết gì. Đối với nàng chỉ có đồng kê và tanh là có nghĩa mà thôi.

Thế là từ đấy hễ gặp ai quen với Ngôn, nàng cũng hỏi thăm và nhảu Ngôn xuống chơi.

✱

Trong vòng hai tháng sau, Ngôn cũng theo anh em, hoặc xuống nhảy đầm, hoặc xuống hát vài lần. Nhưng lần nào cũng như lần nào, đối với sự khêu gợi của Vân, Ngôn dửng dưng và vẫn giữ một vẻ mặt bí mật lạnh lùng, cái vẻ mà đàn bà ghét nhất và cũng yêu nhất.

Nghe các con em của Vân nói chuyện tình ái với các bạn mình, Ngôn thường bảo:

– Thôi các em đừng có chửi giời, đến mợ các em kia còn chưa biết huống chi các em.

Một người bạn vỗ vào vai Vân:

– Người ta biết tự ông bốn lạng giò xuống và đã phá chường dăm cái cơ nghiệp mà nó dám bảo rằng người ta chưa biết thì nó khinh người thật.

Vân cười tùm :

– Thật tôi chưa thấy ai khinh người như ông Ngôn đấy.

– Thế nghĩa là bà chưa thấy ai biết trọng người như tôi.

– Thế ông bảo những cuộc tình duyên của tôi về trước không phải ái tình thì là gì.

– Không cần phải giả nhời, cứ một câu ấy cũng đủ rõ bà chưa hiểu nó. Bà cứ nhớ lấy nhời tôi rồi ngẫm kỹ mà xem.

– Ông nói thế nghĩa là ông đã hiểu lắm.

– Hiểu hay không hiểu thì chưa biết nhưng ít nhất tôi cũng hiểu sâu hơn bà vì tôi có bao giờ dụng chạm đến nó đâu. Bà nên nhớ tôi coi nó là một hòn phen không dám bới ra, bới ra thì nặng mùi. Cứ một sự dè dặt ấy cũng đủ chứng rằng tôi hiểu nó.

Cả những ngôn ngữ của Ngôn thường thường là mập mờ, bóng gió và xa xôi như thế. Và bao giờ đối với Vân, Ngôn cũng giữ một thái độ khinh khỉnh nó rất làm thương tổn lòng tự ái của Vân.

Vì thế lòng hiểu thẳng của Vân lay

động, nó làm cho Vân cứ phải nghĩ đến Ngôn luôn.

Mỗi lần chia tay, Vân đều dặn Ngôn:

– Ông còn hứa cho tôi một cuộc nói chuyện trong cả một đêm mưa, ông nhớ nhé?

– Tôi không quên, nhưng giờ đã mưa dâu. Và nếu có mưa thì cũng phải chờ xem cái đêm ấy tôi có hứng nói chuyện, và bà có sẵn sàng nghe không đã.

– Tôi thì lúc nào cũng sẵn sàng.

*

Ngoài giờ mưa như trút. Nhà nháy dầm không có khách mà nhà hát cũng không có khách. Vân đang ngồi nghĩ vẩn vơ trong buồng thì có con em chạy lên

nói có Ngôn đến, mà lại chỉ đến có một mình.

Vân mừng rú :

– Nói với ông ấy rằng mợ tôi bảo vào trong này cho ấm.

Ý Vân muốn khoe cái buồng ngủ lịch sự của mình với Ngôn. Nàng vội vàng với cái đàn treo ở vách ôm vào ngực này, và cứ quần áo ngủ như thế ngồi dựa một cách lỏng lẻo vào gối.

Ngôn thấy Vân không tiếp mình ở bực hát đã hơi lấy làm lạ. Đến khi vào buồng ngủ thấy bộ điệu của Vân thế, Ngôn hiểu ngay. Chàng liền nửa đùa nửa thật bảo Vân:

– Giá những thằng còn non lòng và non tay mà thấy cái dáng điệu ông ọ gợi

tình của bà thế kia thì chín hồn còn một mà bảy vía chỉ còn ba.

[Kiểm duyệt bỏ]

Ngôn nói xong cười khanh khách, rồi cụp tròn hai tay đưa lên mặt giả làm ống dòm nhìn Vân :

– Cái áo ngủ lụa mỏng méo thế kia, đùi và ngực tròn thế kia, mắt trắng và đỏ thế kia, lại ôm cái đàn ngỗng hớ hênh một cách tình tứ thế kia... Tôi chịu bà dàn cảnh giỏi.

– Cái nhà ông phải gió cứ chế người ta.

– Thế đi ra ngoài kia mau lên. Tôi đến đây là để hút thuốc phiện cho đỡ

buồn và nếu bà có hứng thì chúng ta nói truyện.

Vân đã bị Ngôn khuất phục. Nàng thấy một sự cần dùng phải đem hiến mình cho Ngôn. Nàng liền vắt đàn ôm chằm lấy Ngôn hôn vào môi:

– Truyện gì cũng chẳng bằng truyện này....

Khi hai người đã mỏi dừ cả chân tay, Ngôn liền sẽ tát vào má Vân mà bảo :

– Bây giờ anh mới có thể nói rằng em hơi hiểu ái tình.

Vân rúc đầu vào nách Ngôn nũng nịu:

– Thôi đừng chế người ta nữa, người ta đã xin hàng rồi mà.

VII

Cái roi và con ngựa

Dancing hôm ấy vắng khách. Các vũ nữ xúm xít ở caisse nói chuyện.

Thì còn truyện gì nữa, nếu không là truyện tình.

Bỗng tôi nghe thấy một giọng lạnh lùng mà mỗi một câu như quất, như vụt:

– Các em cứ phàn nàn rằng các em bị người ta lừa dối. Tôi tưởng các em chỉ nên trách các em là những con ngựa tồi,

hay những nhân tình của các em chỉ là những thằng kỵ mã tồi. Theo ý tôi thì ái tình là góp một người đàn ông và một người đàn bà lại để làm một công cuộc, để đi đến một cái đích. Cái đích ấy là gì không biết, nhưng biết có cái đích.

Muốn đến đích thì thằng kỵ mã phải ra roi, phải thúc vào bụng ngựa, phải quất mạnh, quất thật mạnh vào mông con ngựa. Đánh cho vãi máu nếu con ngựa không muốn chạy. Chưa có ai biết quất vào đít các em, nên các em lùi lại quay sang đường khác, không chịu đi tới đích, các em than phiền cái gì... Rồi một ngày kia các em nếu may mắn sẽ gặp được cái người bạo tay nó quất cho.

Bọn chị em ồn ào :

– Thế thì có chó nó yêu anh.

– Thà yêu chó mà cai trị được còn sướng hơn là yêu người mà...

Một cô ngồi cạnh bật mồm người đang nói. Các vũ nữ nhao nhao phản đối.

Cứ giọng cả quyết và cái lối nói trắng trợn ấy đã làm cho tôi mẩn. Tôi nghĩ bụng: “Trong đời thằng cha này, hẳn có một cuộc tình duyên sâu xa nên nó mới nói một cách tin tưởng như thế.”

Tôi đương đi săn tài liệu. Tôi lại gần sẽ lấy tay gỡ lưng hẳn rồi giờ thuốc lá mời định làm quen.

– Câu truyện của ngài thật đáng thưởng một điếu thuốc lá.

Tôi lại rĩ tại :

– Câu truyện của ngài thật không đáng để cho những tại thị mệt kia nghe.

Khuya rồi, rượu say rồi, chúng ta đi tiệm hút vài điếu rồi nói chuyện tình ái chơi còn hơn là ngồi đây.

Đêm hôm ấy, tôi được nghe một câu chuyện kỳ dị.

– Những đàn bà “thật” là đàn bà chỉ có thể yêu những người đàn ông “thực” là đàn ông.

Mà những người thật là đàn ông là những hạng người gì? Là những hạng có đủ bản lĩnh đét vào đít người đàn bà, nếu họ trái ý mình. Ngài nghe tôi nói thế chắc cho tôi là vũ phu. Nhưng xin ngài hãy nghe câu truyện của tôi. Và xin ngài nhớ cho rằng yêu một người đàn bà không phải chỉ là hôn hít và cung phụng cơm ăn cho họ. Phải đem đến cho họ hạnh phúc dù họ muốn hay không. Giống đàn bà nông nổi và mù quáng có thấy biết

gì đâu. Nếu mình cứ chiều theo ý muốn của đàn bà thì tức là mình giết họ. Chỗ mà họ cho là hạnh phúc ấy chỉ là cái mồ chôn họ. Mình chỉ nên chiều đàn bà một khi mình xét sự chiều chuộng ấy không hại cho họ, hay hạnh phúc của họ cũng thế. Những điều mình xét không có hại thì nhất là mảy giận ngay đấy cũng không chiều.

Cưỡi một con ngựa là để đi đến một cái đích. Nếu con ngựa không chịu chạy theo đường thẳng cho tới đích mà lại chạy quàng, chạy xiên định đâm xuống hồ, xuống ao thì thế tất nhiên nếu là thẳng kỵ mã cừ khôi, liền phải nắm chặt dây cương mà quất cho nó một trận. Đau đấy, nhưng nó có lợi cả cho ngựa và cho mình.

Mười năm về trước đây, tôi lấy một con vợ, con một lại nhà giàu. Vì bố mẹ nó chiều nó quá nên nó trở thành một con mất dạy, nghĩa là nó như con ngựa chỉ chạy loăng quăng, chẳng có ai kìm hãm và cũng chưa biết nếm mùi gân bò là gì.

Tôi biết thế, nhưng tôi yêu, biết làm thế nào ? Tôi xin thú thực rằng tôi yêu vì của cũng có, mà yêu vì người cũng có. Còn cái nết thì không, tuyệt không thể yêu được, mặc dầu tôi đã cố tự dối tôi để yêu.

Tôi cay cực mãi mới lấy được.

Cái nghề trẻ tuổi lấy được vợ đẹp lại giàu, ai mà chẳng chiều. Ôi thôi ! Tôi chiều nó như chiều vong, chiều hơn chiều

một bà mẹ. Ngài tính đương đêm, có khi đang ngủ, dùng dùng nó bắt tôi dậy mặc áo đưa nó đi chơi, tôi cũng phải vui cười nghe theo. Về nhà tôi cái gì nó cũng chê ỏng, chê eo. Chê cái gì là tôi phải theo ý nó ngay. Thôi thì tôi hầu nó như cung nữ hầu vua. Nó đi sắm đồ, tôi theo sau cầm gói. Chọn thứ hàng gì, bắt tôi ngắm hộ, vô phúc mà lúc nó may hàng ấy, có bà bạn chế là y trăm tội nó đổ cả lên đầu tôi.

– Mắt cậu thật là mắt lợn luộc, thế mà cũng bảo người ta lấy !

Tôi chỉ cười nhưng lần sau, nó nhờ tôi chọn thứ gì, tôi vội thoái thác :

– Thì tùy cái thích của mợ tôi biết đâu.

Ấy thế là nó gắt :

– Sao lại tùy cái thích của tôi Thế thì lấy chồng để làm gì ? Đồ lười, có cái ngấm hộ cho người ta mà cũng không chịu ngấm.

Ở nhà, nó gắt đây tớ ngậu xì. Hơi một tí là nó chửi, nó đánh.

Nhiều lần tôi cũng vì thương đây tớ khuyên can nó một vài câu, tôi bị nó vò đầu cắn thận. Nó bảo tôi bênh đây tớ, quý đây tớ hơn nó, rồi khóc tu tu.

Ấy thế là tôi lại phải dỗ chết cha chết mẹ.

Nó ngủ trưa nửa ngày vì đêm nó thức khuya lắm. Vô phúc lúc tôi dậy đi làm mà kéo kẹt giường mạnh; nó đi cho đủ các thứ tên.

Nó thấy tôi thế càng làm già. Mà tôi thấy nó thế thì rất lo cho tương lai của

gia đình. Nhưng sao yêu quá, biết làm sao ?

Tôi thừa những lúc vợ chồng thân mật và nó vui vẻ, mơn man dẫn dụ cho nó nghe. Tôi giảng cho nó cái đạo làm vợ. Tôi chỉ cho nó những điều kiện để gây dựng hạnh phúc chung. Nịnh nó thì nó nghe, chứ nếu nói hơi nghiêm khắc một chút, nó liền đập ngay cho mình mấy cái, rồi diếc :

– Thôi đi ông, đừng có giả đạo đức.

Cũng có nhiều khi tôi cáu, nói một hai thế là nó dỗi cơm, hoặc về nhà bố mẹ hàng ba bốn ngày. Mình lại phải đến khẩn cầu nó, mới về cho.

Đời tôi thôi thế là mất cả yên tĩnh. Tôi chỉ chăm chăm chú chú ngày đón ý chiều lòng nó mà nó cũng không cho mình yên thân. Tôi đọc sách nó giằng sách vất đi, bảo mình yêu sách hơn nó ; mà tôi không đọc thì nó lại bảo tôi lười thảo nào dốt như bò.

Tôi đi làm thì nó đi chơi. Nó không đánh bạc, không chim giai, nhưng cứ đi la cà với chị em nói truyện nhảm. Lạ van thế nào cũng không được. Ngọt không được, có một lần tôi câu quá bảo nó:

– Mợ không nghe tôi thế này thì rồi có khi bỏ nhau.

Ngài có biết nó giả nhời tòi thế nào không ? Nó cười khanh khách :

– Thế thì càng mừng. Bỏ đây thì chán vạ thằng khác lạ xin lấy.

Ấy thế là tôi chịu phép.

Tôi tự nghĩ nó còn ít tuổi. Thôi cứ để giảng đến rằm thì giảng tròn. Nhưng chờ một năm, hai năm, giảng chẳng tròn cho. Mà nó thì cứ một ngày một tác quái. Những bạn bè của tôi, nó bằng lòng ai thì tử tế lắm. Đã không bằng lòng thì ôi thôi, tẩy thẳng ra mặt.

Thành thử nhiều khi tôi phải xin lỗi anh em đến sứt trán.

Tôi là đứa con chí hiếu. Thày mẹ tôi, tôi chưa hề dám cãi, ấy thế mà nhiều khi nó cãi đấy. Tôi thấy thế liền xin đi ở riêng vì tôi sợ để nó ở chung, có khi cha con bất hòa mà mình lại mang tiếng là không biết dạy vợ.

Tôi nhịn, tôi nhịn như nhịn cơm sống. Tôi ngậm bồ hòn làm ngọt cũng

không xong cho. Ấy thế rồi một hôm tôi khổ quá, tôi vọt này ra cái ý đi tự tử.

Tôi không muốn đâm đầu xuống hồ Hoàn Kiếm vì tôi sợ có người trông thấy cứu được, không chết lại chẳng bỏ bêu.

Không biết bơi, ra cầu sông Cái nhảy xuống thì chắc chắn rồi còn gì. Bước đến dịp cầu thứ ba, tôi đang dự dự – thú thực với ngài tôi tiếc đời cũng có, mà càng tiếc đời vì con vợ đẹp cũng có – thì một việc xảy ra làm cho tôi quay về với một ý định quả quyết.

Hai vợ chồng một anh nhà quê vừa đi vừa cãi cọ om xòm. Họ cãi nhau vì đâu không rõ, tôi chỉ thấy anh chồng càng van lơn vợ thì vợ cứ càng tru tréo xía xói mãi lên. Rồi chị vợ vắt cả quang gánh ra đường và ngồi xếp xuống cầu.

– Thế này thì mày giết bà! Bà đã bảo mày đừng có bán cho nó mà. nó mà.

Tôi thấy rõ ràng anh đàn ông nhăn mặt, rồi mắt bỗng quắc lên đứng im nhìn vợ.

– Mày ăn cái gì mà mày khỏe tin người thế để nó lừa !

Chị chàng chưa nói dứt thì anh chồng xông đến túm lấy tóc tát như mưa lên mặt. Trước chị chàng còn kêu, sau khóc, sau lạy van. Lạy van nó cũng chẳng tha. Nó vừa đánh, vừa mắng:

– Này hỗn, này hỗn, mày thấy ông hiền, mày lại dám khinh ông à?

Tôi thấy thế ái ngại liền lại can. Anh chồng buông vợ rồi bảo tôi :

– Thưa ông, giống đàn bà mà không

đánh vào xác chúng nó là chúng nó trèo lên đầu mình ngay.

✱

Anh nhà quê ấy đã cho tôi một bài học. Chỉ còn cách ấy là tôi chưa đem thực hành đối với vợ tôi.

Về đến nhà, vợ tôi trông thấy tôi cự ngay :

– Đi chết dí ở đâu mà bây giờ mới về. Làm người ta chờ cơm nguội cả, không đi ăn mau lên, mất giấc ngủ trưa của người ta bây giờ.

Tôi vẫn ôn tồn :

– Tôi đi làm còn không sợ mất giấc ngủ trưa, nữa là vợ. Những lần vợ đi, tôi chờ cơm thì sao.

– Cậu khác, tôi khác.

Tôi vẫn tươi cười:

– Tôi tưởng cái bốn phận làm vợ thì phải chiều chồng. Đằng này tôi đã hạ xuống làm vợ để chiều mợ mà mợ không để cho tôi yên thân thì mợ tệ thật. Mất dậy thật !

Vợ tôi vì đói, cầu, liền ném cái bát xuống đất :

– Này tệ !

Nó lại choảng luôn cái thìa :

– Này mất dậy này. Đây chỉ có thể thôi, đứa nào không bằng lòng thì đây cũng không cần.

Tôi vẫn tươi cười:

– Mơ mà dám hất cả cái mâm cơm

đi, tôi mới cho mợ là giỏi.

Tôi chưa nói dứt câu, cả mâm cơm đã đổ nhào xuống đất.

– Giỏi, giỏi lắm !

– Giỏi đấy, đứa nào dám làm gì thì làm.

Tôi ung dung tiến đến trước mặt tát cho hai cái cháy má.

Trước nó còn ngơ ngác vì nó không ngờ tôi dám đánh nó. Sau nó khóc tu tu, rồi nó xông đến xé áo tôi. Tôi nắm tay nó gỡ ra, tôi lôi nó vào trong buồng, trói tóc nó vào chân giường rồi cứ ba-toong tôi nện mãi. Thằng xe con sen lên lạy tôi, tôi cũng không tha, cứ đit nó mà vut Trước nó còn chửi, sau mỗi lần chửi, tôi càng đánh đau thành ra không dám chửi nữa. Nó kêu to. Tôi liền lấy cái khăn mặt nhét

vào mồm, rồi tôi lại đánh. Vừa đánh, tôi vừa kể từng tội một. Thấy nó đã đau quá, tôi thôi. Nhưng trước khi thôi, tôi chỉ vào mặt mắng:

– Ông thấy mày nhỏ, ông thương hại, ông chiều mày, mày lại tưởng ông hèn, mày lằng lộn à?

Nói xong, tôi gõ cái ba-toong lên đầu :

– Coi chừng, không ông gọt đầu.

Tôi ung dung cởi áo, gọi thằng xe lấy nước rửa mặt, rồi sai con sen đi mua phở.

Ăn xong, tôi viết giấy cho thằng xe đem lên sở xin nghỉ buổi chiều rồi tôi trèo lên giường ngủ, lấy sách xem văn để cô ả bị trói gô ở chân giường.

Con sen thằng xe lên lạy van mãi, tôi

mới tha. Trước khi cởi trói, tôi chỉ vào mặt mà bảo :

– Tha cho rồi thì phải đi rửa mặt, rồi ăn phở, rồi đi ngủ, nếu còn nói gì hay lại đi đâu thì lại đánh, lại trói, bảo cho biết trước. Một là mày chết, sống thì phải ngoan.

Vừa mới cởi cho nó xong thì nó dùng dùng chạy ra nhà ngoài dọa đi tự tử.

Tôi chạy theo nắm lại :

– Mày muốn chết thì cứ ở nhà, tao đánh cũng đủ chết, hà tất còn phải đi tự tử ở đâu ấy

Ấy thế là tôi lại tóm lấy tóc, đánh cho hai ba-toong, rồi lôi vào trong buồng ngủ.

Tôi vừa định trói thì nó nói :

– Tôi không đi đâu mà cậu phải trói.

– Nếu mày thật muốn chết thì mày bảo để tao đánh cho chết khỏi phải đi tự tử. Lấy cái thứ vợ mất dạy như thế này, thà cứ đánh cho chết còn hơn sống để cho bêu riếu. Ông truyền đời cho mày biết: từ nay ông chỉ dùng ba-toong, bảo cái gì không nghe thì đánh ngay. Mày là con lừa, nhẹ không ưa, chỉ ưa nặng.

Nó không dám cãi nữa, chỉ thút thít khóc gục đầu vào gối khóc. Khóc chán, rồi nó ngủ đi lúc nào. Sáu giờ chiều, nó dậy. Tôi đã đứng đấy :

– Rửa mặt, gỡ đầu rồi đi ăn cơm. Nếu không nghe nhời thì đừng trách.

Tôi nói xong giơ tay toan tát, thì nó đã vội lấy tay che mặt rồi chạy ra sân.

Tôi ra nhà ngoài chờ quá mười lăm

phút, tôi đồ chùng đã rửa mặt xong, liền quát:

– Có ra ăn cơm không thì bảo.

Một lát sau, tôi thấy vợ tôi ra. Ăn xong, tôi ngồi xem sách còn cô ả thì lên giường đi ngủ trước. Ở nhà ngoài tôi nghe có tiếng thút thít khóc. Tôi cũng mặc. Mười giờ đêm, tôi lên giường nằm, cũng chẳng thèm hỏi cô ả. Mười hai giờ đêm, tôi bỗng thấy có một bàn tay ấm sờ vào người tôi. Rồi dần dần, cô ả xít lại gần.

Tôi liền quát :

– Có để cho người ta ngủ không ?
Làm cái trò khỉ gì đấy ?

Nó ôm chầm lấy tôi khóc nức nở:

– Sao cậu tàn nhẫn với em thế ? Cậu

đánh em sưng cả mình mẩy lên đây này.
Cậu không thương yêu em nữa à ?

Lúc này, không phải là lúc “rắn” được nữa. Tôi quay lại:

– Tôi thương yêu vợ, nhưng vợ có thương yêu tôi đâu.

Nó càng ôm chặt lấy tôi, càng khóc.

– Thôi nín đi, không lại chẳng ra thế nào bây giờ đây này.

Tiếng khóc dịu dần, nhưng bàn tay vẫn ôm lấy tôi....

✱

Vợ tôi từ đấy ngoan lắm. Cái ba-toong tôi cũng không cần phải dùng đến nữa. Tôi chỉ sẽ liếc mắt là đâu vào đấy.

Từ đấy, vợ tôi chiều tôi lắm. Mà lại hình như lấy làm sung sướng được hầu hạ tôi. Khi nào tôi chiều nó một tí, thì nó tưởng chừng như được lên tiên.

Chúng tôi sống với nhau tám năm đầy hạnh phúc, thì một hôm vợ tôi mắc chứng thương hàn thuốc thang thế nào cũng không khỏi. Vợ tôi chết thì lòng tôi cũng chết theo. Bây giờ, tôi tuy có đụng chạm với đàn bà về xác thịt, nhưng chẳng qua là một vấn đề cần dùng sinh lý, chứ tôi chẳng còn có thể yêu ai.

Hút xong một chập mười điếu, ông bạn tình cờ của tôi kết luận :

– Chiều họ cả những cái hư là làm hại họ. Mà như thế thì không bao giờ họ yêu mình. Phải làm sao tỏ cho họ biết mình là ông chúa của họ. Và có như thế thì họ mới tìm thấy hạnh phúc yêu đương

VIII

Một linh hồn con đi.

Võ vừa mới ở trường luật bước ra thì đã nhìn thấy Uyên, Võ mừng rồi rít :

– Em đấy à? Em đến đón anh đấy à?
Có việc gì không ?

Uyên cười một nụ cười tình tứ :

– Buổi chiều nay đẹp ghê quá, em ngồi nhà sực nhớ đến anh. Em đến đón để đi chơi.

– Thế thì anh là người sung sướng nhất trên đời. Nhưng đi chơi có được lâu không chứ ? Hay chỉ đi chơi được một chốc, một lát thì lúc về anh lại nhớ chết người đi mà thôi.

– Hôm nay thầy về quê có việc, em có thể đi chơi với anh đến tám giờ.

Võ ngây ngất nhìn trước nhìn sau, thấy vắng người liền giơ tay nắm chặt tay người yêu.

– Thật em đã ban cho anh một hạnh phúc cùng cực. Nhưng chúng ta đi đâu bây giờ chứ ?

– Anh đưa em đi Gò-đa xem. Nhân tiện em mua một ít len đan áo.

Hai người lững thững dắt tay nhau đi bộ đến cửa nhà hát tây,

– Thôi anh buông tay em ra, không ở đây nữa có ai trông thấy về mách thầy em thì nguy.

Võ buông tay người yêu một cách tiếc rẻ :

– Khổ quá!

Lại chép miệng :

– Anh chưa đỗ cho nên nhà anh chưa bằng lòng cho anh lấy vợ. Mà cũng vì thế nên anh chưa dám nói với nhà. Giá không thì những buổi chiều cảnh vật làm cho lòng người xúc cảm như buổi chiều nay, vợ chồng ta lấy nhau rồi khoác tay nhau đi chơi có phải là thần tiên lạc thú không ?

– Thì anh cứ cố học đi. Còn hơn hai năm nữa chứ bao nhiêu.

– Hai năm anh coi nó dài quá.

Uyển là con gái ông Phán ở cùng phố với Võ, Nàng năm ấy mười tám tuổi học ở trường hàng Bài đến năm thứ hai, phạm kỷ luật nhà trường bị đuổi.

Võ là con trai thứ ba của một gia đình giàu có vạn. Năm ấy, chàng đang học năm thứ nhất trường luật.

Cuộc tình duyên của hai người giống như trăm nghìn cuộc tình duyên của những đôi thiếu niên khác. Võ mê vì sắc đẹp của Uyển, rồi suốt ngày lượn qua cửa nhà Uyển. Rồi hai bên nhìn nhau cùng như ưng ý. Rồi cái thơ tỏ tình đầu tiên. Rồi Võ hồi hộp chờ bức thư giả nhời. Rồi cuộc hẹn hò đầu tiên của hai người.

Lòng yêu của Võ đối với Uyển thật là cả một bài thơ của tuổi trẻ. Chàng yêu

bằng một mối tình tha thiết và cao quý mà không có một tính toán đê hèn nào lọt vào. Chàng chỉ hết sức yêu và mong được yêu trả lại. Chàng đinh ninh chờ đến khi nào đỗ thì nói với cha mẹ sang hỏi Uyển. Nhà chàng giàu, chàng lại thành đạt, Uyển lại yêu chàng, cuộc hôn nhân để gây hạnh phúc cho nhau đối với chàng là một điều chắc chắn. Chàng chỉ thấy ở Uyển một người đàn bà đẹp đẽ và tình tứ đáng thờ phụng mà thôi.

Trong người tình nhân, chàng đã nhìn thấy người vợ trăm phần đáng yêu đáng quý của chàng sau này.

Trái lại, trong tình yêu của Uyển đối với chàng có nhiều ý nghĩ thấp kém xen vào. Nàng yêu Võ bởi Võ là một thiếu niên trai trẻ đáng yêu, nhưng có lẽ nàng cũng yêu Võ vì Võ là một học sinh trường Luật có thể đem đến cho nàng một địa vị

về sau, có lẽ vì Võ là con một nhà giàu có thể làm thỏa cái mộng ô-tô nhà lầu của nàng.

Võ chỉ yêu nàng vì nàng, chứ nàng thì yêu Võ vì cả những cái bám vào người Võ.

✱

Hai người dùng chân trước của hiệu Chabot. Mắt Uyển sáng lên vì thêm muốn gây ra cho nàng bởi những kim cương chói lòa bấy trong tủ kính. Nàng chỉ chỗ rồi trầm chộ:

– Những thứ ấy mà đeo vào chắc phải đẹp lắm.

– Đẹp lắm. Anh rất tiếc rằng bây giờ anh còn là học trò chưa có một tý quyền gì ở trong nhà nên anh không có tiền mua biếu em, nhưng một ngày kia anh

đỗ đạt, chúng ta lấy nhau thì rồi em sẽ không thiếu một tí gì. Em có thể tin như thế.

– Em tin lắm. Cứ những anh thì em tin lắm. Nhưng nhà em nghèo, em rất sợ nhà anh... cản trở. Mà từ đây cho đến khi anh đỗ, còn bao nhiêu năm, biết bao nhiêu bất ngờ có thể xảy ra.

Ý Uyên muốn rằng Võ nói với cha mẹ đến hỏi mình ngay, cưới mình ngay, nhưng nàng không thể nói rõ ra, nên Võ không hiểu.

– Sao em lại nói thế, lòng chúng ta tin ở nhau thì còn có sự gì chẳng may có thể xảy ra nữa. Về phần em không biết thế nào, chứ riêng anh thì anh yêu em cho tới chết. Bây giờ, anh còn bận học hành, nói đến truyện vợ con, thầy mẹ anh không nghe vì các cụ sợ cản trở sự

học hành của anh, chứ không thì anh đã xin phép cưới em rồi. Em có thể tin ở tấm lòng anh yêu em mãi mãi.

– Anh cũng có thể tin ở em.

– Thế thì còn sợ gì nữa.

– Nhưng em vẫn cứ lo lo thế nào ấy, vì từ nay cho đến ngày chúng ta có thể lấy nhau còn những mấy năm nữa.

Hai người dắt tay nhau vào Gô-đa. Võ mua biểu người yêu một hộp kẹo.

Uyển đi xem khắp cả Gô-đa, cái gì cũng thích, giá nàng có tiền thì nàng có lẽ mua tất cả.

– Người đàn bà cần ăn mặc và trang điểm để làm đẹp cho chồng, anh có nhận như thế không?

– Anh cũng nhận như thế. Nhưng

riêng phần anh, anh có được cái tình của em yêu anh để trang điểm thì anh không còn thiết gì nữa.

Uyển nhìn người yêu một cách chế nhạo:

– Thế thì cái tình yêu đem trang điểm ở đâu. Nó có hình như vòng xuyên đâu mà bảo đem trang điểm.

– Ấy thế mà nó làm cho người ta đẹp hơn kim cương nhiều lắm. Có một chút tình yêu ở trong lòng thì nó tỏa ánh sáng lên trên mặt khiến cho trông đẹp dễ bội phần. Em cứ nhìn mặt anh đủ rõ, có phải lúc này anh đẹp hơn trước kia nhiều lắm không?

Uyển nhìn vào tận mặt Võ:

– Em chả trông thấy gì cả. Có lẽ em nhìn anh luôn nên nó quen mắt đi.

Sâm sẫm tối, hai người đem nhau ra ngồi ở vườn Hoa con cóc.

Trông thấy vắng và không người, Võ liền cầu khẩn:

– Em ban cho anh một cái hôn nào, với một cái hôn của em, anh có thể nhịn đói mà sống được một tháng.

Uyển giờ mới cho người yêu hôn, rồi cười khanh khách:

– Hôn mà trừ cơm được, em mới thấy có anh nói là một.

✱

Một hôm, Uyển đi chơi về thấy mẹ mặt hớn hở :

– Cô, cô đi đâu đấy, lúc này cô chả có ở nhà.

Uyển ngơ ngác chưa biết mẹ nói gì, thì thằng em nàng đã chạy ra.

– Lúc này có người đến hỏi lấy chị.

Uyển lòng hơi lo sợ quay lại hỏi mẹ:

– Thế mẹ bảo thế nào, chắc mẹ đã từ chối rồi chứ ?

– Không, giá đám khác thì tôi còn do dự, để hỏi ý cô, nhưng đám này thì tôi cứ việc nhận nhờ, vì được tất cả : người, nết, tiền và địa vị.

Lúc ấy, Uyển không trách mẹ về chỗ sao không hỏi ý kiến mình mà đã nhận lời, nàng chỉ muốn biết tên cái người đã hỏi mình.

– Nhưng ai vậy được chú?

– Thì còn ai nữa. Cậu Tham Cầm con bà Tường Nguyên. Chỗ ấy thì tôi mới

nhận nhời ngay, chứ chỗ khác thì tôi còn cần phải đắn đo nhiều.

Uyển thấy nóng bừng cả mặt. Cầm tức là anh ruột của Võ.

Mẹ Uyển thấy Uyển không trả lời liền hỏi :

– Thế nào, cô bằng lòng chứ, cô bằng lòng mê đi chứ ?

– Sao mẹ lại nhận lời mà không hỏi con?

– Hỏi con làm gì nữa. Hỏi con thì con cũng đến bằng lòng. Còn tìm đâu hơn đám ấy. Giàu có, sang trọng, đẹp giai, tử tế. Còn muốn thế nào nữa. Còn muốn lấy giới nhớ. Bà mỗi lại bảo nhà giai muốn xin cho hỏi và cưới ngay. Chỉ trong vòng một tháng nữa là xong cả công việc.

Thấy con gái ngần ngừ và vẻ mặt không vui, bà cụ hỏi dồn :

– Thế mà không bằng lòng à ? Mà còn muốn kén ai nữa ? Người ta hỏi đến mình là một cái phúc rồi.

Một nghi ngờ vụt hiện qua đầu bà mẹ Uyển:

– Hay mà đã dan díu với ai rồi ? Nhưng dan díu với ai thì cũng phải bỏ.

– Không...

Bà cụ như chẳng để ý đến lời con gái:

– Đám nào chứ đám ấy thì không thể từ chối được. Còn tìm đâu ở Hanoi một đám hơn. Nhà người ta giàu có như thế, ít nhất về phần mà cũng được mười lăm cái nhà và một cái đồn điền. Tao nhất định cho ăn hỏi và cho cưới ngay.

Uyển cúi đầu lảng lảng quay vào thì bà mẹ vội gọi giật lại :

– Thế nào ?

– Thì mẹ để con còn nghĩ.

– Việc gì còn phải nghĩ nữa. Mà nghĩ thế nào mặc, chứ tao thì nhất định gả.

*

Uyển chỉ nói ra một câu là cuộc hôn nhân ấy tan. Nhưng câu ấy nàng không nói. Câu ấy nàng không nói vì nhiều lẽ. Nàng yêu cậu con nhà giàu và ông huyện vị lai ẩn ở trong người Võ, chứ nàng không vì Võ mà yêu Võ.

Cuộc hôn nhân của nàng với Võ còn là một sự xa lắc, xa lơ. Biết đâu rồi đây,

một khi đổ đạt, Võ không thay đổi ý kiến. Hanoi thiếu gì người đẹp hơn nàng. Võ có thể vì một người khác mà bỏ nàng. Chứ cuộc nhân duyên của nàng với Cẩm là một sự chắc chắn. Nàng chắc chắn có thể trong một tháng nữa nhảy lên cái địa vị giàu sang.

Nàng cũng biết rằng Cẩm mê nàng lắm. Mấy tháng nay, ngày nào Cẩm cũng diện ngất đi qua nhà nàng.

Một điều nàng còn hơi phân vân là sợ Võ nói truyện với Cẩm thì thế nào rồi Cẩm cũng phải ngãng ra. Như thế, chẳng hóa ra xôi hỏng, bỏng không à ?

Nàng ngồi cúi đầu vào bàn nghĩ ngợi.

Cái ý muốn tha thiết nhất của nàng là được giàu sang. Thì người khác hay Võ, miễn là có thể mang đến sự giàu sang

cho nàng, ai cũng thế. Nghĩ ngợi một lát, một ý kiến vụt nảy, nàng quay ra nói với mẹ :

– Con bằng lòng, nhưng mẹ phải giục người ta cưới ngay đi. Và ăn hỏi với cưới cách nhau vài ngày.

Mẹ Uyên cười tí :

– Thì người ta cũng mong có thể, ăn hỏi xong là cưới.

Uyên đã xếp sẵn trong đầu những cách để đối phó nếu chẳng may Võ nói với Cẩm sự thực. Nàng sẽ bảo cho Võ biết rằng mẹ nàng nghe lầm mà nàng cũng làm theo. Nàng tưởng là hỏi cho Võ. Nàng sẽ bảo : mẹ em chỉ nói cho em biết bà mối đến dạm cho con giai cụ Tường Nguyên. Mà con giai cụ Tường Nguyên thì chỉ là Võ chứ còn ai nữa. Em tưởng

anh muốn cho em hưởng sung sướng lúc bất ngờ.

Nàng sẽ nghe binh tình trong ít lâu. Nếu trước ngày cưới mà có xảy ra sự gì, tức là Võ đã nói. Nàng sẽ viết thư cho Võ. Võ sẽ tin và nhà Võ sẽ cưới nàng cho Võ ngay. Như thế thì nàng lại có thể làm cho cái mộng giàu sang đến sớm vài năm. Nếu từ nay đến ngày cưới mà không xảy ra sự gì thì một khi đã cưới rồi, ván đã đóng thuyền không còn có thể di dịch được nữa.

Nàng hồi hộp chờ.

Mười bảy ngày sau thì ăn hỏi, ăn hỏi rồi hai ngày sau thì cưới. Nàng cũng chưa nhận được bức thư nào của Võ. Nàng tin rằng Võ không nói. Mà cho rằng có nói, nàng vẫn còn cách để bào chữa. Nàng mong đứng mong ngồi cho đến ngày

cưới. Thì ngày cưới đã đến. Uyển xoa tay:

– Thôi thế là xong.

Nàng chỉ thốt ra có thể. Chứ nàng cũng không nghĩ đến sự khó chịu phải nhìn thấy mặt Võ sau này. Nàng lại cho nàng xử thế là cao mưu. Và nàng ngờ tấm lòng yêu của Võ không chắc chắn là đúng. Vì Võ chẳng tha thiết yêu nàng, nên cứ im hơi lặng tiếng để cho nhà cưới nàng cho anh. Nếu nàng không xử thế thì quyết nhiên sau này Võ bỏ nàng.

Nó có yêu gì mình. Mình có quyền phụ nó. Đó là câu nàng tự nhủ khi bước lên xe hơi để về nhà chồng.

Nàng đã hiểu lầm Võ. Võ không nói vì chàng không thể nói.

Về đến nhà, người đầu tiên nói cho chàng biết cái tin ấy là Cẩm. Lại thấy Cẩm tha thiết yêu Uyển, chàng chưa nỡ nói ngay và chàng tự nhủ:

– Thế nào Uyển cũng từ chối. Lúc ấy, mình nói cũng chưa muộn. Chứ bây giờ nói ra thì đau đớn cho anh mình quá.

Võ chờ, chờ mãi, chẳng thấy vãn mòng gì, cũng chẳng bắt được một bức thơ nào của Uyển. Cho đến khi rục rịch ăn hỏi, chàng mới ngã ngửa. Cái mộng của tuổi xuân thôi thế là tan vỡ. Bây giờ, chàng đã rõ người yêu của chàng là hạng người gì rồi.

Chàng muốn nói ra, nhưng thấy sự sung sướng hiện lên trên mặt anh, chàng

không dám. Chàng không muốn làm cho anh mình phải khổ sở.

Có những hạng người chỉ yêu có một lần. Sự thất vọng của cuộc tình ái đầu tiên du họ đến cõi chết.

Hôm cưới anh, Võ cáo ốm nằm bẹp một chỗ, Võ đem các thơ từ của Uyển viết cho mình đốt hết...

✱

Đêm tân hôn, Uyển với Cẩm đang trò chuyện thì người nhà chạy lên báo cái tin dữ.

Uyển với Cẩm chạy xuống thì thấy xác Võ đã lủng lẳng ở cầu thang. Người nhà đang xúm quanh khóc như di.

Uyển lay vai chồng hỏi một cách
điềm tĩnh:

– Chú ấy làm sao mà lại phần chí thế
nhỉ?

IX

Nó sắp “hy sinh” mày

Hôm ấy chúng tôi ba người: tôi, anh Louis và Tiết, người bạn trẻ của chúng tôi, ăn bánh ở trong một hiệu bán bánh phố Tràng Tiền. Chúng tôi đã bị nhúc đầu vì phải nghe những câu chuyện tình ái ngớ ngẩn của người bạn trẻ của chúng tôi.

Tiết mới có hai mươi ba, cái tuổi của lòng thơ bông bột, cái tuổi mà người ta tin một cách mãnh liệt ở ái tình. Người ta chỉ biết yêu mà không bao giờ thêm nghĩ

tối ngày mai. Người ta chấp đôi cánh cho tưởng tượng bay lơ lửng trên thế giới tình khi chẳng chịu nhìn đến cái chỗ rất buồn, những là sự thực: loài người bị trói vào trái đất thấp lè tè bởi nhiều liên lạc.

– Các anh là một bọn cáo già chỉ hay nghi kỵ lão. “En” yêu moa lắm. “En” yêu moa, “en” yêu vì yêu, vì một sự cần dùng của tuổi trẻ. “Moa” tin rằng không ai có thể cướp của “moa” được.

“En” đấy là một vũ nữ đẹp nhất ở phố hàng Bông mới gần bỏ với Tiết chừng hơn một tuần lễ.

Hai người gặp nhau trong một buổi tối. Tiết bị thôi miên bởi cái sắc đẹp của Hồng. Rồi tối nào, Tiết cũng đến nhảy, mời Hồng về bàn mình rồi hai người gần bó, rồi hai bên kỷ niệm sự gần bó ấy bằng một đêm rú rít ở nhà Hồng.

Rồi từ đấy, Tiết như người điên, điên vì sung sướng. Gặp ai là bạn thân, Tiết cũng giữ lại, bắt phải nghe một mẫu tình sử của mình.

Câu truyện thì dài nhưng cũng bất ngoại cái nghĩa huyền ảo của mấy chữ “en” yêu “moa” lắm. “Moa” cũng yêu “en” lắm.

Biết rằng tình yêu cần đến sự tin tưởng mù quáng, biết rằng người ta cần phải có tấm lòng tin tưởng mù quáng mới có thể sung sướng được, biết rằng sự sung sướng chỉ là những chớp nhoáng trên một con đường nghìn dặm tối om, tôi để cho Tiết nói, tôi nghe, nghe một cách chăm chú để cho những lời nói đầy lửa của Tiết sưởi ấm cõi lòng giá lạnh của tôi. Anh Louis không thể, anh Louis điều cột và châm chọc, mặc dầu đã bao

phen tôi đưa mắt bảo anh im, không nên độc ác như thế.

Ngăn cản mãi mà anh Louis cứ nói, tôi để mặc cho một kẻ đã bại trận trong tình trường và một kẻ vừa đắc thắng đấu khẩu với nhau. Tôi tự nhủ :

– Mặc kệ họ, miễn là lợi cho quyền “Những mảnh tình” của mình.

Ấy thế rồi tôi can đảm phạm cái tội châm chọc để cho hai người cãi nhau thêm, để cho mỗi một lời nói chua chát, nhưng đúng sự thực của Louis cứ như những lưỡi dao cực sắc đâm mãi vào tấm lòng tin tưởng của Tiết.

– Nó sẽ hy sinh mày em ơi! Với những con đĩ già mà xuân sắc đã tươi rồi, chớ không thèm nhìn đến nữa thì mày còn có thể hy vọng một thứ chung tình

miễn cưỡng. Chứ đối với một con đã trẻ, và đẹp, còn bị cai trị bởi bao nhiêu thứ cần dùng, chung quanh lại vây bọc bởi bao nhiêu người sẵn sàng đem hiến nó những thứ cần dùng ấy thì em ơi, hãy lấy một chữ chân tình trong một giờ, một ngày cũng đã là nhiều lắm rồi. Sao em lại khờ dại đi mơ tưởng một thứ chung tình không thể có trong xã hội loài người, trong bọn gái giang hồ thế hử em?

– “Moa” tin rằng “en” không thể phản“moa”.

Louis giơ hai tay lên gòrì cười tít:

– Tao thương mày nên vì mày mà xếp đặt sẵn những... cái đệm bông cho sau này mày ngã khỏi đau, mày không muốn nghe tao thì mặc.

– Tôi vẫn biết những nhời nói của

anh là khôn nhưng tôi cần phải có lòng tin ấy để yêu, để sống thì anh bảo sao? Cứ thả cho con ngựa chạy hết gân, rồi nhớ có ngã vỡ đầu gãy tay, cam chịu.

Tôi bất giác cảm động, tối sức nghĩ đến cái tuổi trẻ đầy tin tưởng của tôi mà ngày nay đã bị đời vùi lấp, tôi nắm tay Tiết :

– Thật là những nhời nói đẹp đẽ, mặc dầu là ngu ngốc và khờ dại.

Louis gật gù cái đầu:

– Những ông anh hùng chưa sạch mũi! Mày muốn chết thì mặc mày. Nhưng có chết đừng bảo tao không nói trước.

– Những sự khôn ngoan của anh chỉ làm giảm hạnh phúc yêu đương của tôi thôi. Tôi không nghe nữa. Tôi đi đây, tôi đi hưởng hạnh phúc đây. Có ngã ít nhất

tôi cũng đã được một lúc cực kỳ sung sướng.

Tiết ra gần đến cửa, tôi gọi giật lại :

– Thì gói một ít bánh đem đến làm quà cho mẹ. Cái tình của anh nó sẽ ngọt thêm và... êm giọng thêm.

Tiết cảm ơn tôi rồi rút :

– Anh không nhắc một suýt nữa tôi quên khuấy. Anh hiểu tuổi trẻ và có cảm tình với những kẻ yêu đương hơn cái thằng Louis này nhiều.

(Kiểm duyệt bỏ).

– Tao nghi, bởi vì tao đã nhìn rõ.

– Ô, nhìn như thế chỉ làm khổ cho lòng, thằng Tiết này không cần nhìn như thế.

Tiết đi rồi, Louis sẽ lắc đầu một cách ngao ngán bảo tôi :

– Nó là một con gà non người ta nuôi cho béo để hy sinh mà không tự biết.

– Cái chỗ không tự biết ấy là một điều kiện cốt yếu để hưởng hạnh phúc, biết làm thế nào !

Louis lúc ấy hình như nghĩ đến một ký ức xa xôi không để ý đến lời tôi nói. Anh lặng im một lát, rồi bảo tôi :

– Giá tôi mà biết viết văn như anh, tôi sẽ viết thành một ngụ ngôn : “truyện con gà non” để làm một lời răn cho những thiếu niên khờ dại và say mê.

– Thì cứ nói đi, nếu xét thấy hay và ý nghĩa tôi sẽ viết.

Louis ăn một chiếc “min phoi”, uống một cốc nước, rồi bật tay rồi nhắm mắt nhìn trong tưởng tượng:

– Anh có nhìn thấy cái chuồng gà kia không? Cái chuồng ấy... đầy dẫy trong tỉnh Hanoi vui chơi này. Trong những cái chuồng ấy có một con gà non được bà chủ yêu quý lắm. Thôi thì sáng nào cũng nghĩ đến con gà yêu quý, lúc nào cũng vuốt ve con gà yêu quý. Mà làm sao không yêu quý được. Thịt nó non nhé, chân nó vàng nhé, lông nó mượt nhé.

Các gà khác thấy con gà non được bà chủ yêu quý đều ghen tị. Còn con gà non thấy thế lại lấy làm vênh váo tự đắc.

Nhưng buồn thay! Nếu có một khách quý đến, con gà non đã được bà chủ yêu đương kia sẽ bị đem ra hy sinh trước, bởi chỉ có con gà non ấy mới làm vừa miệng

ông khách quý ấy.

Thằng Tiết nó cũng như con gà non kia luôn luôn sống với một câu đe dọa ở trên đầu: “nó sẽ hy sinh mày” mà vẫn vui được thì... Cái lòng của tuổi trẻ quả là một bài tính khó giải mà sự mù quáng biết đâu chẳng là một điều kiện cốt yếu của hạnh phúc.

– Đúng lắm, anh thử tính coi con Hồng làm thế nào mà rồi chẳng phải hy sinh thằng Tiết. Nó chưa hy sinh vì ông khách quý chưa hiện đến đấy thôi. Thằng Tiết nghèo, chỉ có một tấm lòng yêu. Nhưng tấm lòng yêu không thể giúp cho con Hồng có thể sống một cách đầy đủ. Thì lương 20. Tiền nhà đã mất 10\$! Còn nào ăn uống, quần áo, may mặc, làm sao cho đủ, ấy là mới nói cái hiện tại, người ta còn phải lo cho tương lai chứ. Với thằng Tiết thì tương lai là một con

zéro cho những thực tế. Người ta không thể sống với cái tưởng tượng một con zéro ở đầu đường. Huống hồ con Hồng lại cũng như trăm nghìn vũ nữ khác cần phải diện, cần phải có một cái vốn để đảm bảo cho tương lai, cho những lúc ốm đau. Bây giờ nó gạt mọi người đi để yêu thằng Tiết là vì chưa có tay nào “sù” và có thể làm tiền được mê nó. Những con tôm, con tép, ăn vào thối tháp đầu, âu là nhịn để hưởng cái thú yêu đương. Nhưng coi chừng có con trắm, con chép...

– Có một ông khách quý.

– Thì con gà non liền bị hy sinh, mặc dầu giết nó đi bà chủ cũng sót xa đấy. Nhưng sót xa thì cũng phải giết, biết làm thế nào !

Một tháng sau, chúng tôi đến Dancing ở hàng Bông để tìm Tiết thì hôm ấy, Tiết không đến.

Chúng tôi mời Hồng về bàn chúng tôi ngồi, Hồng xoắn suốt hỏi thăm Tiết. Chúng tôi chỉ nói chuyện về Tiết. Nhưng đến mười giờ, Hồng xin lỗi chúng tôi sang ngồi bàn khác.

– À nó ngồi với thằng tham Dục.

Sự ngồi cùng bàn trong nhà nháy là một sự thường để làm tiền cho ông chủ, chúng tôi chẳng để ý. Nhưng một giờ sau thấy Hồng và Dục có vẻ lả lơi và thân mật, Louis bảo tôi :

– Không khéo ông khách quý đã sắm sửa va-li sắp ra ga lấy vé tàu để đến nhà bà chủ...

Tôi mỉm cười :

– Đã chắc đâu.

– Từ giờ đến lúc tan thì sẽ biết. Thằng Dục nó giàu lắm. Nó lại góa vợ. Nếu nó yêu con Hồng đến một chỗ có thể hứa mập mờ một cuộc nhân duyên và dúm vào ví en chừng một trăm đồng thôi, không hơn, thì chắc chắn là con gà non bị hy sinh.

Nhưng tôi xem hình như hấn chưa mê, con Hồng chẳng đại gì bỏ mối bắt bóng. Thằng Tiết tuy nghèo, nhưng mỗi tháng cũng bao cho nó hai chục. Và một tấm tình yêu chân thành để ấp ủ là khác nữa.

– Hăng chờ xem.

Lúc gần tan, buồn thay, những điều xét nghiệm của chúng tôi về tình ý hai

người đã làm cho chúng tôi tin một cách chắc chắn rằng Tiết đã bị hy sinh.

Lúc gần tan, Louis bảo tôi:

– Chúng mình ra trước, chờ ở đầu đường, thế nào hai đứa cũng đi với nhau. Thằng Dục xem ra mê con Hồng lắm. Tôi trông mắt nó tỏa ra nhiều thèm muốn một khi nó nhìn con Hồng. Và không khéo hình như chúng nó đã... rú rít với nhau rồi.

Lời phỏng đoán của bạn tôi quả đúng. Chúng tôi chờ ở trước cửa Olympia thì vút thấy chiếc xe hơi của tham Dục chạy qua. Hồng thì ngồi ở trên.

– Có lẽ họ chỉ mời nhau đi ăn.

– Khó gì. Bây giờ chúng mình cứ lững thững kéo lại nắp ở cửa nhà con Hồng thì rồi sẽ biết

– Ai lại đi dò xét thế.

– Ô, nếu anh muốn được những tài liệu sống.

Louis cứ kéo tôi đi.

– Tôi đánh cuộc với anh này... thế nào thắng Tiết cũng bị hy sinh.

– Biết đâu rồi nó lại chỉ phải có cái cảnh hai ngựa kéo một xe.

– Hai ngựa sẽ kéo một xe cho đến cái lúc đôi bên chạm trán. Tiền sẽ mạnh hơn tình.

Tôi với Louis làm cái nghề đồn mạt đi rình một người đàn bà... ở gốc cây chừng mười lăm phút thì Hồng và Dục về. Ô-tô đỗ. Hồng và Dục cùng vào nhà. Nửa giờ sau, không thấy xuống.

Dù tôi đã biết rõ cuộc đời thường

vẫn đưa đến cái chỗ ấy, nhưng tôi không thể không buồn. Buồn cho cái tình đời, buồn vì thương Tiết, tôi bảo anh Louis :

– Tuy thế, nhưng tôi tin rằng con Hồng vẫn yêu thằng Tiết. Dem hai thằng so sánh thì ta sẽ thấy cả một sự chênh lệch nó bảo ta...

– Thì tôi cũng vẫn bảo con Hồng nó chỉ vì mưu sinh, vì quần áo, vì hoa hột mà phải hy sinh con gà non của chúng ta. Hy sinh, nhưng vẫn yêu vẫn thương, vẫn tiếc. Vẫn yêu, vẫn thương, vẫn tiếc, mà vẫn hy sinh, đó cái chỗ đắng cay của tình đời mà anh em ta mỗi thằng cũng đã phải nếm ít ra là dăm bận.

– Nhưng đó cũng là chỗ khổ tâm của gái giang hồ. À, anh đừng có nói cho thằng Tiết, hãy để cho nó sống với cái mộng đẹp.

– Ai hơi đâu. Làm tan vỡ mộng của nó là một tội nặng. Nhưng thứ bảy này, tôi mời anh đến xem một tấn kịch trong đó các vai chủ động sẽ đóng kịch mà không biết rằng mình đóng kịch. Tấn kịch ấy nhan đề : “một cái đá đít long trọng”.

✱

Thứ bảy ấy, chúng tôi lại rủ Tiết đi nhẩy.

Câu đầu tiên của Louis là để hỏi Tiết :

– Thế nào, nó vẫn yêu mày đấy chứ?

– Vẫn yêu như thường mà lại có phần yêu hơn. Bây giờ thường tối nào nó đi làm về cũng đến nhà tao. Nó bảo thế để tao khỏi phải đi rét mướt.

Louis nháy tôi :

– Lại có thể cơ à? Thế thì chúng tao còn chờ gì mà không kỷ niệm cuộc chung tình của chúng mày bằng một chai “xăng đông” và một châu ăn long trọng. Đi nhảy rồi tối tao mời cả mày, cả nó đi ăn. Tiết mừng tíu tít :

– Thế thì may quá. Đệ cũng muốn thế lắm, nhưng chỉ vì đồng tiền nó làm giới hạn cho tấm lòng yêu nên...

– Nên đành thúc thủ phải không ? Thôi mặc quần áo mau lên. Chúng ta đi uống cà phê trước khi đi nhảy.

Tôi đã hiểu ý Louis. Louis muốn chừng độ mười giờ, chúng tôi mới đến tiệm nhảy, giờ mà chắc chắn Dục đã đến rồi và đã mời Hồng về ngồi bàn mình rồi.

Đến tiệm café bờ Hồ, Louis càng gợi

câu truyện để cho Tiết chốc nữa bị ngã càng đau.

– Tao xin thú thực rằng tao quen biết và mê man gái giang hồ đã nhiều. Tao chưa hề thấy một đứa nào chung tình với ai. Tao mới biết con Hồng là một. Tao thật phục mày.

Tiết không biết, lao đầu vào trông. Y càng tán dương người yêu:

– Ủ. Đệ cũng lấy làm lạ. Đệ nghèo, chẳng cho nó một tí gì. Ấy thế mà đệ đã được mục kích nó bỏ rơi nhiều thằng giàu có để sống chết với đệ.

– Thì tao biết, bao giờ mày đến nó cũng ngồi với mày.

– Mà nếu nó đã ngồi với người khác thì thế nào nó cũng xin lỗi và đánh tháo đến ngồi bàn với đệ. Nhiều khi đệ cũng

lấy làm lạ sao nó yêu đệ được đến thế.

– Mày lạ là phải. Nhưng câu truyện ấy thật ít có. Nếu con Hồng nó xấu xí đã đành. Đằng này lại đẹp như một bà chúa. Biết bao nhiêu người thèm muốn. Mày chắc chốc nữa rủ nó đi ăn không có điều gì ngăn trở chứ. Hay nó lại từ chối thì thật là bêu cho chúng tao.

– Khi nào lại có câu truyện như thế, nó chỉ lăm lăm vỗ lấy cơ hội để làm cho vui lòng cậu nó, đời nào nó lại từ chối.

Louis đâm lưỡi dao cuối cùng :

– Mày biết nó đã hơn bốn tháng, cứ như ý tao thế đã là nhiều lắm.

– Nhiều a, chúng tao yêu nhau suốt đời. Bây giờ tao nghèo, nó còn phải đi làm, nhưng một ngày kia, tao giàu, chúng tao sẽ lấy nhau cưới xin cẩn thận.

– Thế thì mày sẽ nêu cao một câu truyện tình thú vị ở cái đất này.

✱

Chúng tôi đến nơi thì đã thấy Hồng ngồi với Dục và hai người nữa. Trông thấy Tiết, Hồng sẽ mỉm cười. Louis béo tôi, sẽ bảo :

– Mở mắt cho to ra để tả cho rõ nhé.

Chúng tôi vừa ngồi xuống bàn thì kèn nổi. Tiết muốn sang mời Hồng. Louis vội can :

– Dù nó yêu mày, nhưng bây giờ mới đến. Trước nhất đối với kẻ đã biết ăn chơi, cái tối cần là lịch sự. Mày đừng hấp tấp, để chờ tí nữa mời cũng không muộn.

Tôi hiểu ý Louis muốn nói thế để sau này nhờ Hồng có từ chối, Tiết đừng làm những chuyện lôi thôi.

Nửa giờ sau, bài tango nổi, Tiết vội vàng đứng dậy thì Hồng đã đứng lên nhẩy với Dục ? Tiết buộc lòng phải nhẩy với người khác. Lúc về ngồi bàn, Tiết cáu lắm. Louis đàn giải :

– Ô thì người ta đến trước, người ta mới ngồi trước, mất tiền giả cho “en” uống, chỉ lợi có thế. Đó cũng là một thứ độc quyền, nhưng chỉ độc quyền chốc lát. Thôi, để bài sau.

Tiết ngồi góc buồng đằng này luôn luôn nhìn ra phía Hồng ngồi. Thấy Dục cứ cúi sát vào Hồng nói truyện, Tiết lấy làm khó chịu. Sự khó chịu ấy sẽ thành khó chịu lắm, nếu lâu lâu Hồng không quay lại nhìn Tiết, rồi cười.

Bài sau, Tiết lại mời trượt. Hồng lại đã đứng lên nháy với Dục. Lúc Dục đưa Hồng đi gần bàn chúng tôi, Tiết sẽ bảo :

– Bài sau nhé.

Hồng không giả nhời, chỉ cười, Tiết lấy tay ra hiệu bảo Hồng về ngồi bàn thì Hồng sẽ lắc đầu:

– Ô kia, hình như nó từ chối. Nhưng từ chối là phải, vì nó đang ngồi với người ta. Bỏ đi như thế, sao lịch sự. Lần này, mày thử lại thật mau xem nó bảo thế nào.

Lần này, Tiết mời trượt. Trái với mọi lần, mỗi khi nháy tới Tiết, Hồng cười cười nói nói, lần này Hồng không cười. Đến khi hết bài, cũng không thấy Hồng về bàn với Tiết.

– Thế nào, mày bị bỏ rơi thật đấy à ?

Tiết gượng gạo :

– “En” nói người ta mời trước, “en” lại đây thì bất lịch sự quá chừng.

– Nhưng sao mà bảo với chúng tao : “en” vẫn thường làm những cái bất lịch sự ấy để tỏ lòng yêu đối với mà cơ mà. Hay là cái thằng cao cao gầy gầy nháy với “en” liên hai lần sẽ là ông khách lịch sự đấy...

– Khi nào...

– Thôi, chả ngồi thì thôi, chốc nữa mà mời “en” đi ăn nhé.

– Chắc chắn là “en” đi. Đệ quên khuấy lúc này không bảo.

Tiết nói xong, ngồi mặt thờ ra. Chúng tôi đã đoán chừng câu truyện lúc này giữa hai người không làm cho Tiết

vui lòng mấy. Và Tiết đã bắt đầu nghi.

Dục nhảy liên với Hồng ba bài nữa. Mỗi lần cặp ấy qua mặt chúng tôi, Hồng đều mỉm cười. Giới sinh cho người đàn bà cái cười thật là một thứ khí giới vừa để bảo vệ vừa để công phá một cách mầu nhiệm.

– Thằng nào nó nhảy với Hồng đấy, anh có biết không ?

– Thằng Tham Dục đấy chứ ai, nó “dích” (riche : giàu) lắm và keng lắm. Mà không trông thấy cái Ford 8 góc của nó để ngoài cửa đấy à ? Coi chừng đấy em. Nếu cái ông khách quý mà lại là ông khách quý đi ô-tô thì mày sẽ bị hy sinh. Nhưng chẳng có lẽ, tao nhìn con Hồng thì hình như nó còn yêu mày lắm. Mấy tuần lễ gần đây, mày có thấy gì khác không ?

– Không, chỉ lâu lâu “en” đến “moa”, không để “moa” phải đến «en» như trước.

– Giá như đứa khác thì tao đã phỏng đoán rằng cái tổ nó đã để dành cho thằng khác. Nó sợ dĩ đến mày là để phòng ngừa những sự chạm trán. Nhưng đối với mày, tao lại không dám phỏng đoán như thế.

Louis nói xong, cười khanh khách :

– Ăn xong cậu mợ đưa nhau về nhà chứ ?

– Chẳng đưa nhau về nhà, còn đưa nhau đi đâu.

Gần mười hai giờ, Tiết vẫn chưa tìm được dịp để nhảy với Hồng Hồng luôn luôn hoặc nhảy với Dục, hoặc nhảy với bạn Dục. Tiết đã bức tức lắm rồi. Louis lại thừa lúc lửa cháy cho thêm dầu :

– Bây giờ đã mười hai giờ rồi, cái bốn phen một cô gái nhảy lịch sự “en” đã làm đầy đủ rồi. Mà ra mời đi, nhất định bắt “en” về ngồi bàn, nhất định bắt “en” đi ăn, nhất định bắt “en” về ngủ. Tình yêu có quyền cho mà như thế. Nhưng làm kín kín, không thẳng Dục nó ghen thì hỏng cả đấy.

– Thằng nào có quyền ghen được với đệ.

Kèn nổi, Tiết lại mời. Cứ nhìn mắt hai người trong khi nhảy, chúng tôi đã đồ chừng họ không ăn ý nhau.

Louis sẽ bảo tôi:

– Hôm nay thế nào nó cũng bị cái đá nặng. Thằng Dục thế nào chẳng mời mợ đi ăn. Và chẳng về ngủ. Tôi lại thấy hình như thằng Dục nó mê lắm và ghen lắm. Chắc cô ả không dám...

Bài kèn dứt, Tiết về bàn vẽ mặt buồn thiu.

– Thế nào, “en” bảo thế nào?

– Nó bảo ra ngồi đây sợ tụi kia không bằng lòng, nói với chủ.

– Thế nghĩa là nó đã sợ sự không bằng lòng của tụi kia hơn sự không bằng lòng của mày rồi đấy. Còn đi ăn, nó có đi không ?

– Nó bảo không, vì nó bảo nó no lắm.

– Thì nó cứ đi ngồi chơi với mày ? Sao lại từ chối. Hay nó đã nhận lời của tụi kia. Nếu thế thì mày bị đá dít rồi đấy con ạ.

– Nó bảo không.

– À thế thì được. Còn sự về nhà nó ngủ ?

– Nó bảo nó có bà cô ở nhà quê lên chơi, nhà nó chỉ có một giường..

– Thế nhà mày không có giường à?

– Nó bảo nó không thể để bà cô ngủ một mình.

Louis lặng im một lát:

– Nhưng ít nhất nó cũng để cho mày đưa nó về nhà chứ.

– Đệ còn đi ăn với các huynh, đưa nó về làm sao được.

– Thì chúng mình cùng đưa “en” về, rồi đi ăn sau cũng chưa muộn.

– Ủ thế để chốc nữa ra.

Đèn từ già vừa bật thì chúng tôi đã

thấy bọn tham Dục đứng dậy. Hồng cũng theo họ ra. Chúng tôi cũng theo liền gót họ thì vừa vặn để cho Tiết nhìn thấy người yêu bước lên ô-tô với Dục. Louis móc thuốc lá hút, rồi lạnh lùng bảo Tiết :

– Bây giờ mày đã thấy rằng những cáo già như tao nói đúng chưa. Mà ở đời này, cứ chơi mãi thì rồi ai cũng thành ra cáo già vì ai cũng bị bỏ rơi nhiều lần như mày. Mày thử sờ vào đít tao, bị đá dầy mông lên rồi mới có được cái đức hoài nghi đấy.

Rồi bắt chước giọng đàn bà:

– Yêu anh, nhưng em phải sống. Anh là người đại lượng, cũng nên thể tình cho em.

Tiết vẫn còn không thể ngờ rằng mình bị bỏ rơi một cách đau đớn và mau

chóng như thế. Những lời mình sơn thệ hải của người yêu còn vắng vắng bên tai.

– Hay nếu mày muốn biết cái bà cô ấy có phép màu nhiệm hiện hình ra ông tham Dục thì chúng ta đi.

Tôi thấy thế vội can, Louis liền hét:

– Đau đớn nhưng nó khỏi bệnh. Đằng nào cũng là một lần mở mắt thì âu bằng mở mắt sớm được ngày nào hay ngày ấy.

Thế là Louis kéo Tiết đi đến cửa nhà Hồng để được nhìn rõ ràng chiếc ô-tô của Dục đỗ ở đấy.

Tiết thấy thế tưởng chừng như phát điên, toan cầm đá ném lên nhà Hồng, Louis vội vàng can:

– Nó bỏ rơi mày thì không có luật

phép nào bỏ tù nó. Chứ đương đêm mà mày ném đá lên nhà nó thì luật pháp sẽ cho mày vào ngồi hỏa lò đó em.

Không ném được, Tiết ôm mặt khóc tu tu. Tôi toan khuyên giải, Louis can :

– Cứ để cho nó khóc. Những giọt nước mắt ấy là những giọt nước cam lồ cho trái tim đau thương của nó. Tao sợ nhất đứa nào thất vọng mà không khóc được nữa khóc đi, khóc rõ nhiều đi. Thằng nào mà trong một đời không phải khóc chừng mười lượt để từ già tấm lòng tin tưởng đối với tình yêu thì thằng ấy là một thằng bỏ đi. Tao đã khóc nhiều lần rồi đấy. Khóc sớm ngày nào phúc ngày ấy.

– Là vô phúc chứ lì.

– Cũng có lẽ, vì nó đã làm mất tấm

lòng tin khiến mình không thể lao đầu vào chỗ chết một cách vui vẻ nữa, nhưng ít nhất cũng nhìn rõ đàn bà một chút.

Tiết thôi khóc, rít lên :

– Đàn bà chúng nó khốn nạn thật !
Đệ quyết từ giờ không yêu đứa nào nữa.

Louis mim cười:

– Đừng nói thế. Tao đây đã bao phen thể như thế. Tao đã biết rõ chúng nó là khốn nạn, ấy thế mà cho đến ngày nay, tao vẫn cố tìm đàn bà để yêu thì mày bảo sao. Không thể, tao thấy đời sống không vui vẻ. Cái tình dù là một cái tình giả dối cũng làm cho người ta thích hơn là không có tình. Thôi đi ăn, rồi xuống nhà con Tuế với tao. Tao sẽ bảo nó tiêm cho mày mười lăm liều để già cái sâu. Tao hẹn cho mày sáu tháng nữa thì vết

thương của trái tim sẽ hàn lại. Rồi cũng như tao, mày sẽ lại đi tìm gái để yêu. Mày nên nhớ ái tình sở dĩ sôi nổi vì có những chỗ bỏ rơi ấy. Nếu đàn ông với đàn bà mỗi khi biết nhau, cứ chung tình cả với nhau thì chữ tình duyên còn gì là thú vị nữa. Nếu người ta bước trên cuộc tình ái mà cứ vững vàng như đi trên đường lát cao su thì cuộc tình duyên làm gì còn có cái đức làm cho người ta ăn không ngon ngủ không yên. Vì ăn không ngon, ngủ không yên, cứ phải luôn luôn nghĩ tới, sợ mất, sợ tan nên ái tình mới có sức hấp dẫn người ta nhưng thôi em ôi, cứ lấy làm an ủi : “Nó vì tiền, vì sự sống mà phải phụ mày, chứ dầu sao nó cũng yêu mày hơn. Cái phần nó cho mày là cái phần đẹp đẽ nhất...”

HẾT

